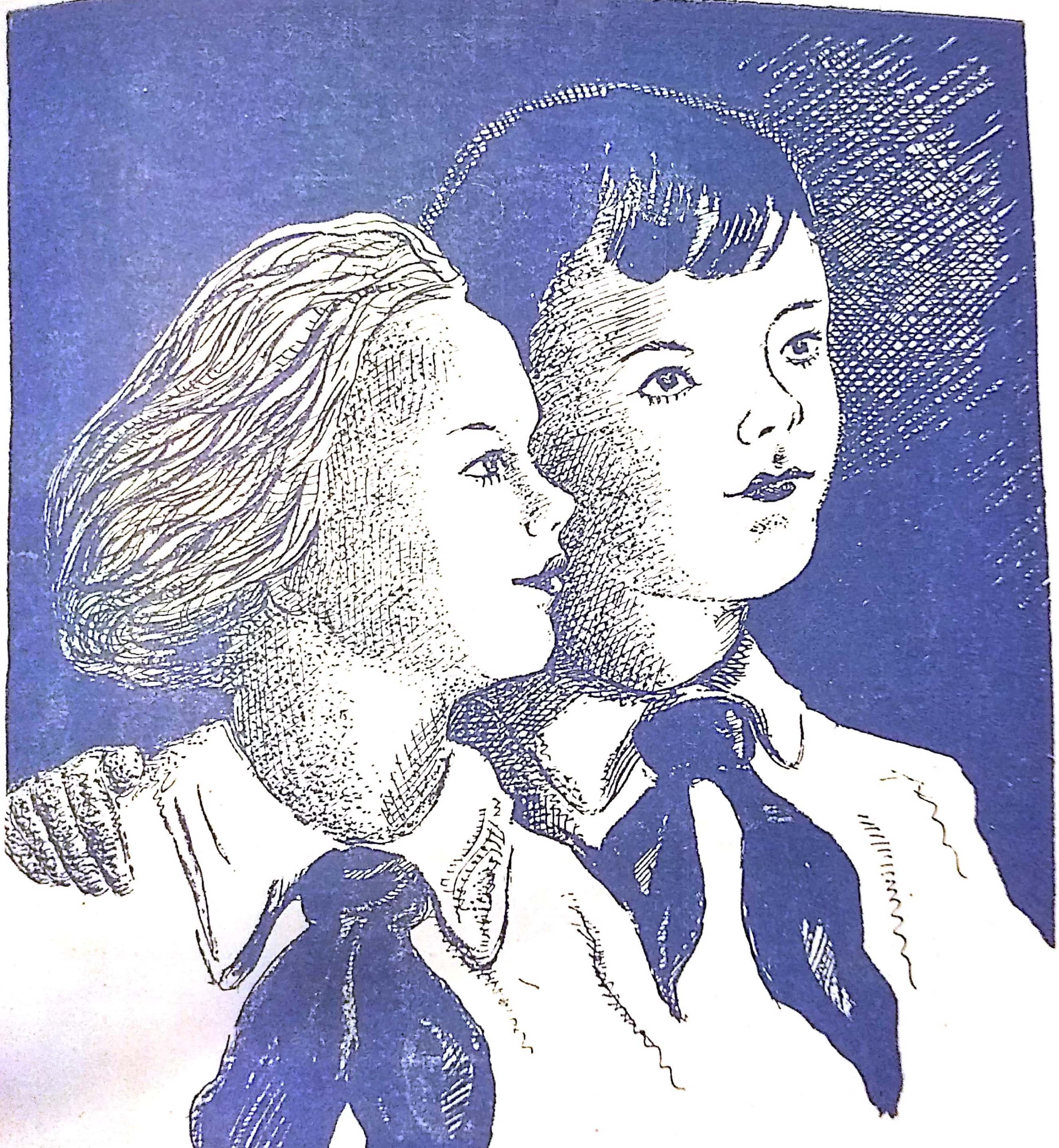
ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΑΡ. 3

ΜΑΡΤΙΣ
1937

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ ΝΑ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΜΠΚΟΜ ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ

ΧΡΟΝΟΣ VII ΑΡ. 3 (68)

ΜΑΡΤΙΣ 1937

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

СОДЕРЖАНИЕ:

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ ΝΑ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΜΠΚΟΜ ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ

ΧΡΟΝΟΣ VII ΑΡ. 3 (68)

ΜΑΡΤΙΣ 1937

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

СОДЕРЖАНИЕ:

Δ. ΕΡΙΣΤΕΑΣ

Ι μάνα

Στιν κύνια αφίνι το μικρό-τις
κι' αρπάζ' ι μάνα το τυφέκι.
Στον πόλεμο εκδικίτρα του αντρός-τις
άγριπνα στὲκι.

Μυσικί άγρια θανάτυ
τα βόλια γίρο-τις σφιρίζυν.
Ο Φράνκο χάρος, τα σκιλιά-τυ
τιν τριγιρίζυν.

Ατίλες, τσάρι αναστιμένι—
υρλιάζυν γίρο-τις ι λίκι.
Ι σταβροτίδες—ντόπιι κε κσένι.
τ' αρχοντιλίκι.

Μ' αλίγιστα εκί ι μάνα στέκι,
τ' Οχτόβρι οδιγός-τις ι αχτίδα,
κι' ακύραστα δυλέβι το τυφέκι.
Γιά-συ. ιροίδα!

Δυλέβι το τυφέκι κι' απ' τα 'ρίπια
Προβένι—κι' ας υρλιάζυνε ι λίκι,
διόχνοντας τ' όρνια κε τ' αγρίμια
τ' Οχτόβρι ι Νίκι.

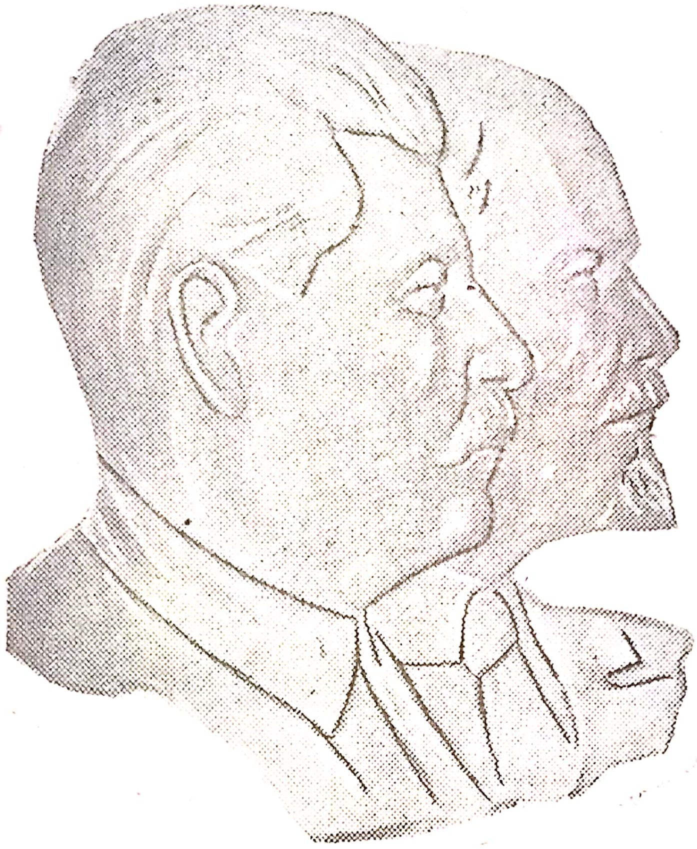
К. КАРВОΝΙΔΙ

ΣΤΙΝ ΕΡΓΑΤΡΙΑ

Τυς πόνυς δεν τυς νιόθις τις σκλαβιάς,
Ι μέρες-συ δεν παν' διστιχιζμένες.
Τα νιάτα-συ—λυλύδια ομορφιάς—
Στις μάβρες δεν κιλύν τις χαμοκέλες.
Το άνθος τις ζοίς-συ με χαρά
Λιογένιτι περνάι μεστομένο,
Με άζβιστι στα στίθια τι φοτιά
Στο έργο προχοράς το δοκσαζμένο.
Περίφανα κρατάς τιν κεφαλί!
Κανίς εχτρός ποτές δε σε φοβίζι!
Ανίμπορος κανένας τιν ορμί
Τυ Κόπυ τιν τρανί να σταματίσι.
Κι' αντάμα με τι χόρα, πυ γελά
Γελάς κ' εσί, χαρύμενα βαδίζις
Σε φάλανκες ιρόον. Τιν καρδιά
Με φλογ' ακαταδάμαστι γεμίζις.
Το άνθος τις ζοίς-συ με χαρά
Λιογένιτι περνάι μεστομένο.
Με άζβιστι στα στίθια τι φοτιά
Στο έργο προχοράς το δοκσαζμένο.

ΤΑ 20-ΧΡΟΝΑ ΤΙΣ ΦΕΒΡΥΑΡΙΑΝΙΣ ΜΠΥΡΖΥΑΖΟ-ΔΙΜΟΚΡΑΤΙΚΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Περάσανε 20 χρόνια απ᾽ τον κερό πυ νκρεμίστικε ι ροσικί αφτοκρατορία.

Το αφτοκρατορικο-αστινομικό σίστιμα έπεσε απ᾽ την ορμί τον επαναστατικόν εργατικόν κε αγροτικόν μαζόν.

Σχιματίστικε ι μπυρζυαζικί προσορινί κιβέρνισι. Την ίδια μέρα (στις 12 τυ Μάρτι) σχιματίστικε το σοβιέτ τον εργατόν αντιπροσόπον (ντεπυτάτον) τις Πετρύπολις, γενίθικε ι νέα επαναστατικί εξυσία.

Ι κινιτίριες δινάμις τις επανάστασις ίτανε ι εργατικί τάξι κε ι χορικί, πυ ακολυθύσανε το προλεταριάτο—τον αρχιγό τις επανάστασις. Ι φεβρυαριανί επανάστασι στο χαραχτίρα-τις κε τις κινιτίριες-τις δινάμις—ίτανε επανάστασι μπυρζυαζο-διμοκρατικί.

Ι πιο χαραχτιριστικί ιδιομορφία τις φεβρυαριανίς επανάστασις, από τις πρότες-τις μέρες ίτανε «... ι πλοκί μαζί, αντάμα διο διχτατοριόν: τις διχτατορίας τις μπυρζυαζίας...κε τις διχτατορίας τυ προλεταριάτυ κε τις αγροτιάς» (Λένιν).

Στην αρχί ίστερα απ᾽το νκρέ-

μιζμα τις αφτοκρατορίας μπίκανε κε πίρανε την καθοδιγιτικί θέσι στα Σοβιέτ ι μενςεβίκι κε εςέρι, πυ σιμφονύςανε με την μπυρζυαζία κε δίνανε θελιματικά την εκςυςία, πυ στην πραγματικότιτα βριςκότανε στα χέρια τον ςοβιέτ.

Ι μπολςεβίκι κςεςκεπάζανε μπροςτά ςτις επαναςτατικές μάζες τι ςιμβιβαςτικί πολιτικί τον μενςεβίκον κε εςέρον. Ι μπολςεβίκι ακόμα απ'την αρχί ίχανε άλι, ολότελα αντίθετι γνόμι για την προςορινί κιβέρνιςι.

Με τις πρότες ιδίςις για τι φεβρυαριανί επανάςταςι στι Ροςία ο Λένιν απετύςε απ' το εκςοτερικό: «να τςακίςετε την αντίδραςι», «Δεν πρέπι νάχετε καμιά εμπιςτοςίνι κε να μιν ιποςτιρίζετε τι νέα κιβέρνιςι». Ακύραςτι δυλιά για το κόμα τυ νέυ τίπυ, ένοπλι προετιμαςία για τον παραπέρα αγόνα, οργάνοςι τον μαζόν, — νά τα καθίκοντα, πυ έβαζε τότες ο Λένιν.

Ο Φλεβάρις ίτανε ο πρότος σταθμός. Ι μπολςεβίκι λογάριαζαν τι μπυρζυαζο-διμοκρατικί κε τι ςοςιαλιςτικί επανάςταςι «Σαν διο κρίκυς μιας αλιςίδας, ςαν ενιέα κε ολοκλιροτικί ικόνα τις φόρας τις ροςικίς επανάςταςις». (Στάλιν). Ι μπυρζυαζο-διμοκρατικί επανάςταςι μετατρεπότανε ςε επανάςταςι ςοςιαλιςτικί. Ι μπολςεβίκι οδιγύςαν τις μάζες ς' έφοδο ενάντια στι διχτατορία τις μπυρζυαζίας. Ι πιο μεγάλι στιν ιςτορία προλεταριακί ςοςιαλιςτικί επανάςταςι κάτο απ' την καθοδίγιςι τυ κόματος τυ Λένιν—Στάλιν έγινε τον Οχτόβρι τυ 1917.

Απ' τον κερό πυ νκρεμίςτικε ο τςαριζμός περάςανε 20 χρόνια. Αφτό δεν ίνε πολί μεγάλο ιςτορικό διάςτιμα. Μα πόςο αγνόριςτα άλακςαν ι βάςις τις ζοίς-μας, άλακςε ι χόρα, άλακςε το πρόςοπο τις γίς-μας!

Περάςανε ίκοςι χρόνια απ' αφτές τις ιςτορικές μέρες, όταν ςοριάςτικε για πάντα ο ζιγός τυ τςαριζμύ. Μεγάλοςε ι νέα εφτιχιζμένι γενιά, πυ δεν ίδε τον τςαρικό χοροφίλακα, αςτιφίλακα, δε δοκίμαςε την αςτινομικί καταπίεςι δεν κςέρι την τςιφλικαδικο-καπιταλιςτικί εκμετάλεψι.

Ι νεολέα-μας πρέπι να μελετάι κε να κςέρι το καταραμένο για πάντα παρελθόν, για να αγαπάι ακόμα πιο πολί τι χαροπί τορινί εποχί κε με απεριόριςτι αφοςίοςι να μαθένι, να δυλέβι κε να χτίζι την κομυνιςτικί κινονία.

Κάτο απ'τι ςιμέα τυ Λένιν—Στάλιν ι λαί τις ΕΣΣΔ θα χτίςυνε τον κομυνιζμό.

ΛΥΣΙΑ

Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

Τον υρανὸ τα ςίνεφα ςκεπάζυν,
Κιλιύντε θεριεμένα,
μάβρα,
φοβερά.

Βυΐζοντας πςιλά, γεράκια ζιάζυν
Κε ςιμφορά μινύν τα νκρίζα-τυς φτερά.
Κςερνύνε μπόμπες...
Τον αγέρα ςκίζυν

Κατάρες,
βρόντι,
ρόνχι,
ςτεναγμί,
κραβγὲς.

Τα χάλαντρα ςτι ρεματιά καπνίζυν.
Κςανθιζυν το ςκοτάδι ςπίθες καφτερές.
Τα ςίνεφα τριπόντας το φενκάρι,
Κλαμένο πρόβαλε ςτυ Νότυ τι νιχτιά.
Σιμά ςτο θεριζμένο τις βλαστάρι
Μια μάνα καπςερί μαδύςε τα μαλιά.
«Γιατί;..
Γιατί ςε ςκότοςαν, Καςτίλιο:
Τί βρίκαν φτέκςιμο,
πυ δόδεκα χρονό
Πια δύλεβες,
εςί,
πυ ςαν τον ίλιο,
Μας ὲφενκες το ςπιτικό-μας τ' ορφανό;
Κε τόρα τα ματάκια-ςυ ζβιζμένα...
Πιός θα μυ δόςι, γιόκα-μυ, παριγοριά;
Μονάκριβό-μυ ςπλάχνο,
πιός για μένα
Θα γίνι ςτίριγμα ςτα μάβρα γερατιά;
Πεδάκι-μυ,
πύ μ' άφιςες, καιμένο,
Μονάχι κ' έρμι.
αχ, να κςέρις πός πονό!
Πολί ςιχνά
—κι' ας ίςυν πιναζμένο—
Μανύλα, μϋλεγες, καλί-μυ, δεν πινό...
Αχόρταγα τι μάθιςι διψύςες,
Μα τί να κάνις;
Στο ςκολιό-ςυ πός να πας;
Καςτίλιο-μυ, ςτα χιόνια δεν μπορύςες
Χορίς παπύτςια κε γδιμνός να περπατὰς.
Μας ςτρίμοκςαν ςτιν άχαρι μιζέρια.
Καιμί,
χτικιό,
θιλιές,
τα τζάκια-μας πςιχρά.
Μας πνίγανε τα γαντςοτά-τυς χέρια,
Κι' απ' τις καλίβες τὸρα ςτίςανε πιρά.
Για κςίπνιςε,
ςπλαχνίςυ-με, χαρά-μυ.
Θα μίνυν ὲτςι τα χιλάκια-ςυ κλιςτά:
Κατάρα νἄχυν!
Θὲριεπς' ι καρδιά-μυ.
Το μίςος άναπςε κ' εκδίκιςι ζιτά.»
Τι γι βροντές ατὲλιοτες τραντάζυν.
Το χάρο ςπέρνυνε κ' ι κάμπι ςπαρταρύν.
Ι πράςινες κιλάδες έμα ςτάζυν
Κ' ι ποταμί θολό το ρέμα-τυς κιλύν...
Δε χάνετε ποτὲς το παλικάρι.
Ακόμα κι' αν πεθάνι λάμπι ςαν το φος.
Ο λίκος δε ςπαράζι το λιοντάρι.
Κι' ο κςιπνιμένος δε ςκλαβόνετε λαός.
Σα λάβα, πυ ςτενύς κρατίρες ςπάνι,
Ακράτιτα χιμά να κάψι τις πλαγιές
Κι' ὸτι βρεθί μπροςτά-τις το κςεκάνι.
Το λιόνι μέςα ςτις ζεςτές-τις ανκαλιές,
Έτςι χιμύνε τόρα κ' ι μανάδες.
Τις πίρινες γραμές περνύνε κε ζιτύν
Τον βλαςταριόν-τυς νἄβρυν τυς φονιάδες,
Καμένα πτόματα μπροςτά-τυς να τυς δυν.
Σε μάχες άγριες μπίκε κ' ι Λυςία,
Ι μάνα τυ Καςτίλιο,
τ' άχτι-τις να βγι,
Πυλέβι για τι λέφτερι Ιςπανία,
Ο φαςιζμός
ΠΑΝΤΥ
Για πάντα να πνιγί!

85 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΥ ΜΕΓΑΛΥ ΣΙΝΓΡΑΦΕΑ—ΡΕΑΛΙΣΤΙ

Ν. Β. ΓΟΓΟΛ

Ο Νικολάι Βαςίλιεβιτζ Γόγολ γενίθικε στις 19 τυ Μάρτι 1809 στιν Υκρανία, στιν καμόπολι Σοροτζίντςκι. Τα πεδικά-τυ χρόνια πέραςαν στο τςιφλίκι τυ πατέρα-τυ. Αφύ σπύδαςε διο χρόνια στο ςκολιό τυ υγέζντ, μπίκε το 1821 στο γιμνάσιο τον ανοτέρον επιςτιμόν στο Νέζινςκ.

Ο Γόγολ αγαπύςε πολί στα νεανικά-τυ χρόνια το θέατρο κε τι λογοτεχνία. Διμοςίεβε στα χιρόγραφα περιοδικά τον φιτιτόν τα πρότα-τυ διγίματα κε πίματα.

Το 1828 ο Γόγολ τέλιοςε το λίκιο κε δε διέκοπςε κε τι διμιυργικί-τυ δυλιά στον κλάδο τις λογοτεχνίας. Μάζεβε ιλικό για τα διγίματά-τυ απ' τι υκραινική ζοί. Στα τέλι τυ 1831 βγίκανε «Ι βραδιές στο χύτορ ςιμά στι Ντικάνκα». Ι αναγνόςτες κε ι κριτικί ιποδέχτικαν θερμά το βιβλίο-τυ.

Το 1834 ίςτερα από πολές φαςαρίες, διορίςανε τον Γόγολ προφέςορα τις γενικίς ιςτορίας στο πανεπιςτίμιο τυ Πετερμπύργ. Για τιν επιςτιμονικο-πεδαγογικί δράςι δεν ίχε αρκετί προετιμαςία. Ίςτερα από λίγο κερό ο Γόγολ άφιςε το πανεπιςτίμιο κε αφιερόθικε ολότελα στι φιλολογικί δυλιά. Σ' αφτί τον περιμένανε μεγάλες επιτιχίες, γιατί ι λογοτεχνία ίτανε ο αλιθινός προοριςμός-τυ.

Απ' το 1830 κε πιο πολί απ' το 1835 αρχίζι ι περίοδος τις πιο μεγάλις διμιυργικίς ακμίς τυ Γόγολ. Στα 1834-36 έγραπςε τον «Εκςελενχτί» («Ρεβιζόρ»), στα 1836-41 ο Γόγολ έγραφε τον πρότο τόμο τον «Νεκρόν πςιχόν». Σ' αφτά τα χρόνια βγίκανε κε άλα κςακυςμένα έργα τυ μεγάλυ ςινγραφέα («Μίργοροντ», «Πορτρέτο», «Λεοφόρος Νέβςκι», «Παντρολογίματα», «Μανδίας», «Σιμιόςις τρελύ» κε άλα).

Στιν κομοδία «Εκςελεχτίς» ο Γόγολ έδιχςε τις κλεπςιές τυ διμόςιυ ταμίυ, τα ρυςφέτια κε τον καριεριςμό, πυ φόλιαζαν στο ςίςτιμα τις τοτινίς κρατικίς οργάνοςις.

Στο πίιμα «Νεκρές πςιχές» ο Γόγολ έδοςε μια κςετιλιγμένι καλιτεχνικί απικόνιςι τις δυλοπαρικιακίς Ροςίας. Έδιχςε βαθιά τυς χαραχτίρες κε τα ςινίθια τυ τςιφλικάδικυ κίκλυ κε τυ κίκλυ τον τςινόβνικον. Μπροστά ςτον αναγνόςτι περνάι μια ςιρά από κινονικά πορτρέτα, πυ ζογράφιςε το

Ν. Β. ΓΟΓΟΛ

χέρι τυ προσεχτικύ κε φιλαλιθί ζογράφυ.

Ο Γόγολ ίτανε ένας απ'τυς θεμελιοτές τις ρεαλιστικίς κατέφθινσις στι ροσικί λογοτεχνία. Σα μεγάλος καλιτέχνις, πυ ίτανε, δεν μπορύσε να μιν καθρεφτίσι τυς πόθυς τυ λαύ για την απελεφτέροσι απ' το δυλοπαρικιακό ζιγό.

Ο Γόγολ δεν έμινε ο ίδιος σ' όλο το διάστιμα τυ φιλολογικύ-τυ δρόμυ. Τα τελεφτέα χρόνια τις ζοίς-τυ βρέθικε σε ένα στρατόπεδο μαζί με τυς αντιδραστικύς φεουδάρχες, με τυς εχτρύς τις δικίς-τυ πολί προοδεφτικίς διμιουργικότιτας. Το 1847 βγίκε το βιβλίο τυ Γόγολ «Εκλεχτά μέρι απ' τιν αλιλογραφία με τυς φίλυς-μυ». Σ' αφτό ο σινγραφέας κιρίτι αντιδραστικές απόψεις, εκφορμά σαν οπαδός τυ δυλοπαρικιακύ σιστίματος κε τις ορθοδοξίας.

Οστόσο ο Γόγολ δεν ίχε πια τιν εξυσία πάνο στα μεγάλα-τυ προτινά έργα. Αφτά δρύσαν παρά τι θέλισί-τυ κε εχτελύσανε τον προοδεφτικό-τυς ρόλο.

Στα έργα τυ Λένιν ζύνε πολές ικόνες τυ Γόγολ. Ίνε ένας απ' τυς σινγραφίς, πυ τον χρισιμοπιί πιο σιχνά ο Λένιν. Σ' αφτί

τιν ιπόθεςι μπορί να λογαριαςτί πιο ανότερος μόνο ένας, ο Μ. Ε. Σαλτικόφ-Στζεντρίν.

Ο ςίντροφος Στάλιν στιν έκθεςί-τυ στο VIII Έκταχτο ςινέδριο τον Σοβιέτ χριςιμοπίιςε τις μορφές τον ιρόον τυ Γόγολ για να ιρονεφτί τυς μπορζυάδες κριτικύς τυ ςχέδιυ τυ νέυ ςοβιετικύ Σιντάγματος. Γι' αφτί τιν ομάδα τον μπορζυάδον κριτικόν, πυ χαραχτιρίζι το ςχέδιο τυ νέυ Σιντάγματος ςαν «στροφί προς τα δεκςιά» ο ςίντροφος Στάλιν λέι: «Δεν μπορί να ιπάρχυν αμφιβολίες, ότι αφτί ι κίριι μπερδέφτικαν πέρα-πέρα στιν κριτικί-τυς πάνο στο ςχέδιο τυ Σιντάγματος κε αφύ μπερδεφτίκανε, μπέρδεπςαν το δεκςιό κε τ' αριςτερό.

Δεν κάνι να μιν θιμόμαςτε ς' αφτί τιν ιπόθεςι τιν ιπιρέτρια το «κοριτςάκι» Πελαγέα απ' τις «Νεκρές πςιχές» τυ Γόγολ. Αφτί, όπος μας διιγίτε ο Γόγολ, θέλιςε κάποτε να δίκςι το δρόμο στον αμακςά τυ Τζίτζικοφ Σελιφάν, μα δεν μπόρεςε να κςεχορίζι τι δεκςιά μεριά τυ δρόμυ απ' τιν αριστερί μεριά-τυ μπερδέφτικε κε βρέθικε ςε άςκιμι θέςι. Πρέπι ν' αναγνορίςυμε, ότι ι κριτικί-μας απ' τις πολονέζικες εφιμερίδες, παρ' όλι τι φιλοδοκςία-τυς, οστόςο δεν απέχυν πολί απ' το επίπεδο τις αντίλιπςις τις Πελαγέας, τις ιπιρέτριας απ' τις «Νεκρές πςιχές».

Τ. ΣΕΒΤΖΕΝΚΟ

I ζίνες ςτο μπαχτζέ βυίζυν
Κε πα ςτα βίςινα πετύν,
I νιες γιρνόντας τραγυδύν,
I μάνες όλο ςιγιρίζυν
Κε να διπνίςυν χαρτερύν.
Διπνύν ςιμά ςτο ςπίτι τόρα,
Τ' αςτέρια βγένυνε πςιλά,
I μάνα ορμίνιες αρχινά
Μα τ' αιδονάκι πίρε φόρα,
Δεν τιν αφίνι να μιλά.
Για τα μικρά ι μάνα ςτρόνι,
Μαζί-τυς πλάγιαςε κι' αφτί.
Πια δεν ακύς καμιά φονί...
I νιες μονάχα κε τ' αιδόνι
Δε ςταματύν μιδέ ςτιγμί

Μετάφραςι—**Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ**

Τ. ΣΕΒΤΖΕΝΚΟ

ΔΕΝ ΑΡΟΣΤΟ

Δεν αροςτό, μι μ' έβρι μάτι,
Μα βλέπο μπρός-μυ πάντα κάτι,
Προζμένι κάτι κ' ι καρδιά...
Πονί, πονί κε κλέι πικρά.
Κε δεν κιμάτε, ςα μορό
Αβίζαχτο. Μπορί, κερό
Σκλιρό, κακό να περιμένι;

Καλό μιν περιμένις πια—
Ο τςάρος τιν ελεφτεριά
Τιν έχι τόρα κιμιζμένι.
Για να ξςιπνίςι ι λεφτεριά,
Τ' ατςάλι πρέπι ν' ακονίςυν.
Να ςικοθύν με μια καρδιά
Κι' όλι μαζί να τιν ξςιπνίςυν...

Μετάφραςι—**Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ**

I 66 ΕΠΕΤΙΟ ΤΙΣ ΠΑΡΙΣΙΝΙΣ ΚΟΜΥΝΑΣ

I ΣΙΜΕΕΣ ΤΙΣ ΚΟΜΥΝΑΣ

Στι Μόςχα βρίςκοντε διο πραγματικές σιμέες τις Παρισινίς Κομόνας.

I μια ίνε στρατιοτικί κε βρίςκετε ςτο Μυςίο τυ ινςτιτύτυ τυ Μαρκς κε Ένκελς. Στο λεπτό κε παλιό ίφαςμά-τις ίνε γραμένα τα ίςια άςπρα γράματα:

ΓΑΛΙΚΙ ΔΙΜΟΚΡΑΤΙΑ

67-ο ΤΑΓΜΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΙ ΚΟΜΥΝΑ

Μα ίνε ςτι Μόςχα ακόμα μια σιμέα τις Κομόνας—πολιτικί.

Αφτί τι ςιμέα μας την έφερε ο παλιός κομονάρος—Γυςτάβ Ινάρ.

I σιμέα αφτί βριςκότανε τα πρότα διο χρόνια ςτο Μαφςολίο τυ Λένιν. Τόρα βρίςκετε ςτο Κρεμλίνο, ςτο Μυςίο τον όπλον μέςα ςε μάβρι κλιςτί κάςα, κάτο από γιαλί.

Όλες τις ςκιζμένες-τις λυρίδες τις έκαναν ίςιες κε τις έραψαν πάνο ςε ′νκρίζο πανί. Όλες ι πλιγές-τις ίνε ραμένες, μπαλομένες. Από πάνο ςιμά ςτον ιςτό, ι σιμέα ίνε δεμένι με φιόνκο από κόκινι τςόχα, πυ έχι ολόγιρα χριςί ύγια.

Πρέπι να ιποθέςυμε, ότι αφτός ο τςόχινος φιόνκος δεν ίνε τίποτα άλο, παρά μια άκρι από ςκιζμένι ςάρφα, πυ φορύςανε τότες ι κομονάρι ςτις πλάτες-τυς. Μπορί, μ'αφτό το φιόνκο να ίτανε ςτερεομένες όλες ι ςκιζμένες λυρίδες τις ςιμέας για να μι ςκορπιςτί ολότελα.

Πάνο ςτι ςιμεα φένυντε ος τόρα τ' αχνάρια τυ έματος κε μικρές ςτρονκιλές τρίπες απ'τα βόλια.

Την ιςτορία τις ςιμέας δεν την κςέρυμε: Ο Ινάρ δεν μπόρεςε να την διιγιθί. Μα, κιτάζοντας τι ςιμέα, μπορί κανις έφκολα να φανταςτί το δίςκολο, μαχιτικό-τις δρόμο.

* * *

I μαχιτικές ςιμέες τις Παριςινίς Κομόνας δε βρέθικαν τιχέα ςτιν Κόκινι Μόςχα! Ανίγοντας το VIII Πανενοςιακό Σινέδριο τον Σοβιέτ—το Σινέδριο, πυ ψίφιςε το Σταλινικό Σίνταγμα (Κονςτιτύτςια)—ο Μιχαιλ Ιβάνοβιτζ Καλίνιν έλεγε: «Ιςτορικός πρόδρομος τυ ςοςιαλιςτικύ-μας κρατυς ίτανε ι Παριςινί Κομόνα. Από αφορμί μια ολόκλιρι ςιρά ετίες ι παριςινί κομονάρι δεν μπορέςανε να πραγματοπιίςυν το χτίςιμο τυ ςοςιαλιςτικύ κράτυς. Αφτί ι μεγάλι τιμί μπροςτά ς' όλι την εργαζόμενι ανθροπότιτα έλαχε ςτο ροςικό προλεταριάτο».

Νά γιατί τις κόκινες ςιμέες, κάτο απ' τις οπίες μαχόντανε κε χίνανε το έμα-τυς ι κομονάρι τυ Παριςιύ, τις φιλάγι με τιμί κε περιφάνια ι προτέβυςα τις πατρίδας-μας.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΥΣΚΙΝ ΚΕ ΤΟ ΦΟΛΚΛΟΡ

Φολκλόρ ίνε ι λαικί διμιυργικότιτα: τα παραμίθια, τα τραγύδια, ι παριμίες, τα ενίγματα, ι εκςορκιζμί. Το φολκλόρ γενίθικε στα πολί παλιά χρόνια, όταν ο άνθροπος δεν ίκςερε ακόμα να γράφι. Τυς σινγραφίς τυ φολκλόρ δεν τυς κςέρυμε. Περνόντας απο ςτόμα ςε ςτόμα άλαζε κάτο από διάφορες επιροές κε διατίριςε επί εόνες τις απόπςις, τις ςχέςις, τα εςθίματα, τυς πόθυς τυ λαύ.

Κάθε εθνικότιτα έχι το δικό-τις φολκλόρ. Κε ίνε πολί ενδιαφέρον να γνορίςι κανις τα παραμίθια, τα τραγύδια, τις παραδόςις τον διάφορον λαόν.

Ο μεγάλος προλεταριακός ςινγραφέας Αλεκςέι Μακςίμοβιτζ Γόρκι έδινε μεγάλι ςιμαςία ςτο φολκλόρ κε προςκαλύςε να το μελετύμε.

Μα ςτιν εποχί τυ Πύςκιν φερόντανε αλιότικα προς τι λαικί διμιυργικότιτα.

«Ι κίριι» περιφρονύςανε τα «χοριάτικα» τραγύδια κε παραμίθια, τα βρίςκανε βάρβαρα, βλάκικα κε δίχος περιεχόμενο. Οςτόςο παρ' όλα αφτά ι πρότι πεδαγογί τον πεδιόν τον ντβοριάνον ίτανε ι νταντάδες κ' ι μπαρμπάδες δυλοπάρικι χορικί, πυ διαςκεδάζανε τα πεδιά με θαβμάςιες «παραδόςις τις βαθιάς αρχεότιτας».

Κε ο πιτίς-μας Πύςκιν, όταν ίτανε ακόμα μικρό πεδί, όταν ίτανε ο ςερπετός κε ανίςιχος Σάςας το χιμόνα, ςτιν ιςιχία τις νίχτας άκυε με μεγάλι εφχαρίςτιςι τις διιγίςις τις νταντάς-τυ Αρίνας Ροδιόνοβνας.

Μα ο ενίλικος Πύςκιν θεορύςε τις λαικές διιγίςις κε παραδόςις όχι ςαν διαςκέδαςι, μα ςαν πιγί τις αλίθιας τις ζοίς, πυ ερχότανε απ'τα βάθι τον λαικόν μαζόν. «Το βράδι ακύο παραμίθια κε ςιμπλιρόνο μ' αφτό τις ελίπςις τις διαπεδαγόγιςίς-μυ» —γράφι ςτα 1824. Όταν ίτανε 23-24 χρονό κάνι πολές ςιμιόςις, πυ κςακολυθάνε όλο κε πιο λεπτομεριακά ος τις τελεφτέες-τυ μέρες.

Δεν πρέπι να νομίζομε, ότι ο Πύςκιν ίκςερε τα έργα τις λαικίς διμιυργικότιτας μόνο απ'τι νταντά-τυ κε μόνο απ'το ροςικό λαό. Όχι, κςέρυμε, ότι κατικόντας ςτο χοριό Μιχαιλόβςκοε δεν άφινε να τυ διαφίγι καμιά

μεγάλι εμποριxί πανίγιρι ςτα γιτονικά χοριά κ' εκί άκυε τα τραγύδια κε τις παραδόςις, έγραφε ότι άκυε κε καθότανε ςιχνά ςιμά ςτυς λαικύς τραγυδιςτές κε τραγυδύςε μαζί-τυς. 'Ετςι το 1826 έγραπςε τα «Τραγύδια για τον Στένκα Ράζιν».

Διάβαζε τις ςινχρονές-τυ ςιλογές τον ροςικόν παραμίθιον κε μίθον, ςτι βιβλιοθίκι-τυ ίχε ςε γαλικί μετάφραςι τα γερμανικά παραμίθια τον αδερφόν Γριμ.

Το ενδιαφέρο για τι λαικί διμιυργικότιτα ίβρε διάφορι απίχιςι ςτι διμιυργικότιτα τυ Πύςκιν. Πρότο, ι γνοριμιά με τι λαικί πίιςι τον βοίθιςε να γίνι αλιθινός εθνικός πιιτίς, γιατί «ι προςφιγί ςτι λαικί γλόςα κε ςτα λαικά θέματα τυ φενότανε ςαν ένα απ' τις διεκςόδυς πέρα απ'τα όρια τυ ςτενύ ντβοριάνικυ φευδαρχικύ κίκλυ τον ιδέον κε ςιμφερόντον».

Δέφτερο, ςινέτινε ςτο να διμιυργίςι ο Πύςκιν λαμπερί, πλύςια, όμορφι, μα απλί κε νοιτί ροςικί φιλολογικί γλόςα πυ χριςιμοπιύμε κε τόρα. Τρίτο, έδοςε πολί ιλικό για χοριςτά έργα κε τμίματα έργον τυ πιιτί.

Ο Πύςκιν ένας απ'τυς πρότυς ςτι παλιά τςαρικί Ροςία κατάλαβε τον πανκόζμιο χαραχτίρα κε τι ςιμαςία τυ φολκλόρ. Αφτό φάνικε ςτα κςακυζμένα-τυ παραμίθια. 'Οταν δύλεβε γι' αφτά, καθός κε ς' όλι τι φιλολογικί-τυ δράςι, ο Πύςκιν προςπαθύςε να καταχτίςι όλο τον πλύτο τις πανκόζμιας λογοτεχνίας.

Με τι διμιύργιςι τον παραμιθιόν ςτα 1831-1832 ο Πύςκιν απάντιςε ςτυς φιλολογικύς-τυ εχτρύς, πυ λέγανε, ότι αφτός —ο Πύςκιν—ίνε ςτενός ντβοριάνικος πιιτίς, ότι δεν καταλαβένι κε δεν μπορί να καταλάβι τι λαικί διμιυργικότιτα, δεν μπορί να γίνι αλιθινός λαικός πιιτίς.

Κςέρυμε, ότι ο Πύςκιν ίνε δικός-μας. Μελετόντας τι διμιυργικότιτα τυ Πύςκιν τιμύμε πανιγιρικά μαζί μ'όλι τι πολιεθνί-μας χόρα τι μνίμι τυ μεγάλυ-μας πιιτί.

(«ΠΙΟΝΕΡΟΣ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ»)

(6-ΙΙ-1937)

Πάρκο από ελατόδεντρα ςτο χοριό Μιχαλόβςκος.

ΖΙ ΚΕ ΘΑ ΖΙ Ι ΔΥΛΙΑ-ΣΥ!

(ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΥ ΣΕΡΓΟ ΟΡΝΤΖΟΝΙΚΙΤΖΕ)

Τα ςίνεφα πάνο στι χόρα
Μαβρίζυνε τον υρανό.
Ι πίκρα-μας ίνε μεγάλι—
Μαζί-μας δεν ίν' ο Σεργό.

Γι' αφτόν ι ςιμέες μαβρίζυν,
Πυ ίταν για μας καρδιακός.
Μεγάλος-μας πέθανε φίλος,
Σοφός κε τρανός οδιγός.

Παντύ ο Σεργό ίταν πρότος—
Στις μάχες, στα φροντ, στι δυλιά.
Σαν 'κίνος παντύ να δυλέβυμ'
Το λόγο-μας δίνυμ', πεδιά.

Κιμίςυ, αθάνατε φίλε,
Το έργο-συ δε θα ζβιςτί,
Ζι κε θα ζι ι δυλιά-συ,
Εόνια ςε όλι τι γι!

Α. Μ. ΜΑΤΣΥΚΑΣ—μαθιτίς τις 7-ις τάξις τυ Π. Μ. ςκολιό τυ χοριό Στίλα.

ΧΙΜΟΝΙΑΤΙΚΙ ΒΡΑΔΙΑ

Σκοτινιάζι. 'Ιρθ' ι νίχτα.
Κάνι κρίο δινατό,
Τα γιαλιά-μας ζογραφίζι
Με πινέλο παγερό.

Πέφτι χιόνι κε ςκεπάζι
Σπίτια, δέντρα κε βυνά.
'Ολα φόρεςαν ςεντόνι
Ιφαζμένο ςτο Βορά.

Σταματά το χιόνι τόρα.
Το φενκάρι βγένι πια
Κε φοτίζοντας το χιόνι
Ταξιδέβι στα πςιλά.

Σ. ΓΙΑΛΙΣ—μαθιτίς τις 6-ις τάξις τυ Σαρτανιότικυ μεσέυ ςκολιύ.

Πινέλο, το—кисть.
Ταξιδέβι—путешествует.

ΠΕΡΙΠΕΤΙΕΣ ΤΥ ΜΙΝΧΑΥΖΕΝ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΡΟΚΟΔΙΛΟ ΚΕ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Άμα έπεσε ι μπόρα, σικόσαμε τιν άνκιρα κ' ίστερα από διο βδομάδες φτάσαμε με το καλό στιν Κειλόνα.

Ο μεγαλίτερος γιος τυ κιβερνίτι τις Κειλόνας μυ ίχε προτίνι να πάγο μαζί-τυ στο κινίγι. Το δέχτικα με μεγάλι εφχαρίστισι. Πίγαμε στο πιο κοντινό δάσος. Έκανε τρομερί ζέστι, κε πρέπι να το ομολογίσο, ότι κυράστικα πολί γλίγορα, επιδί ίμυνα ασινίθιστος.

Κι' ο γιος τυ κιβερνίτι, πυ ίτανε ένας δινατός νέος, εσθανότανε τον εαφτό-τυ θαβμάσια ς' αφτί τι ζέστι. Κατικύσε στιν Κειλόνα απ' τα πεδικά-τυ χρόνια.

Ο ίλιος τις Κειλόνας δεν έκανε καμιά έσθισι, κε περπατύσε ζοιρά πάνο στον πιρομένο άμο.

Έμινα πίσο κε γλίγορα χάθικα μέσα στιν πικνοσιά τυ άγνοστυ δάσυς. Εκί πυ προχορύσα, άκυσα ένα θρόιζμα. Κίταξα ολόγιρα: μπροστά-μυ βρισκότανε ένα τεράστιο λιοντάρι, πυ ίχε ανίξι το στόμα-τυ κε ίθελε να με καταςπαράξι. Τί να κάνο; Το τυφέκι-μυ ίτανε γιομάτο με ψιλά σκάγια, πυ δε μπορύσαν να σκοτόσυν ύτε πέρδικα. Πιροβόλισα, μα τα σκάγια

G. Doré

μόνο ερέθιςαν το θεριό κε τόκανε να ριχτί πάνο-μυ με διπλί λίςα.

Απ' τι φρίκι-μυ τόβαλα στα πόδια, κςέροντας, ότι το κάνο τυ κάκυ, ότι το τέρας θα με προφτάςι μ' ένα πίδιμα κε θα με καταςπαράκςι. Μα για πύ έτρεχα; Ίςια μπροστά-μυ άνικςε το ςτόμα-τυ ένας τεράςτιος κροκόδιλος, πυ ίτανε έτιμος να με καταπιί τιν ίδια ςτιγμί.

Τί να κανο; Τί να κάνο;

Από πίςο το λεοντάρι, μπροςτά ο κροκόδιλος, αριςτερά μια λίμνι, δεκςιά ένας βάλτος γιομάτος από φαρμακερά φίδια.

Απ' τι μεγάλι-μυ τρομάρα έπεςα στα χορτάρια κε, αφύ ςφάλικςα τα μάτια-μυ, ετιμαζόμυνα για τον αναπόφεφχτο χάμο. Κι' άκςαφνα πάνο απ' το κεφάλι-μυ κάτι ςα να κίλιςε κε να βρόντιςε.

Άνικςα λιγάκι τα μάτια-μυ κε ίδα ένα θαβμαςτό θέαμα, πυ μυ έκανε να χαρό πολί: όταν μυ ριχτικε το λιοντάρι, τι ςτιγμί πυ κςαπλόθικα καταγίς, πέταχςε από πάνο-μυ κε βρέθικε ίςια στο ςτόμα τυ κροκόδιλυ!

Το κεφάλι τυ ενός τέρατος βριςκότανε στο λαρίνκι τυ άλυ κε τόρα βάζανε όλες τις δινάμις-τυς για να γλιτόςι το ένα από τ' άλο.

Πίδιςα, έβγαλα το κινιγιτικό-μυ μαχέρι κ' έκοπςα μ' ένα χτίπιμα το κεφάλι τυ λιονταριύ. Στα πόδια-μυ έπεςε το νεκρό κορμί.

Ίςτερα, δίχος να χάςο κερό, άρπακςα το τυφέκι κε με το κοντάκι άρχιςα να χόνο το κεφάλι τυ λιονταριύ ακόμα πιο βαθιά μέςα στο ςτόμα τυ κροκόδιλυ, έτςι πυ κι' αφτός επιτέλυς πνίγικε.

Άμα ίρτε ο γιος τυ κιβερνίτι με ςινχάρικε πυ νίκιςα τυς διο αφτύς γίγαντες τυ δάςυς.

Λαικό ΧΙΥΜΟΡ

Πάγο κε πάγο.
Νά—λίκος ςτον πάγο.
Μ'έπιαςε φρίκι—γίρο χίλυ λίκι.
Κίταχςα καλά—ίνε μόνο εφτά.
'Ολι τι νίχτα δε ςφάλιςα μάτι.
'Ιςτερα βλέπο... ίνε δέντρυ κομάτι.

* * *

Σ'ένα χοριό κατικύςε ο πςέφτις Γιάνις. Μια φορά ςινάντιςε ςτο δρόμο τον παπά.

— Γιάνι, πές-μυ κανένα πςέμα,—λέι ο παπάς.

— Δεν έχο κερό για πςέματα, παπά, βιάζυμε. Να ςτον κάμπο δίνυνε αλάτι δορεάν.

Ο παπάς πίγε γλίγορα ςτο ςπίτι-τυ, έζεπςε τ'άλογα κε κςεκίνιςε για τον κάμπο.

Μα εκί δεν ίτανε ύτε αλάτι, ύτε ο Γιάνις.

* * *

'Ιρθε ς' ένα πλύςιο ένας φτοχός. Ο πλύςιος εκίνι τιν όρα γεβμάτιζε.

Προςκάλεςε κι' αφτόνα να φάι:

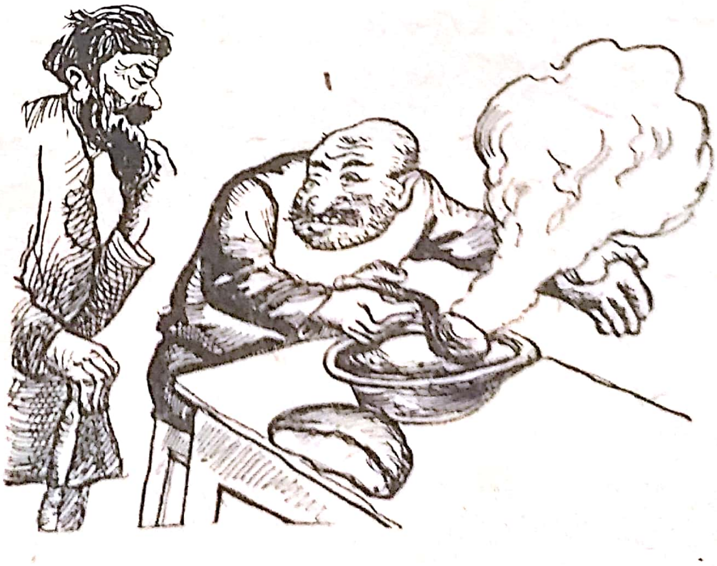
- Κάθιςε να φας, Θόδ.ρε.

— Εφχαριςτό, μπάρμπα.

— Μα λιγάκι.

— Μα δεν έχι κυτάλι.

— Σίκοςε λιπόν το τραπέζι, γινέκαμυ, ο άνθροπος δε θέλι να φάι.

Θ. ΣΑΜΑΡΑΣ

ΣΤΥΣ ΚΟΜΥΝΑΡΥΣ ΤΙΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Στι χόρα, 'κι πυ χίνυνε
Το έμα τυς χοχλακιστό,
Θανάτυ μίσος κε καιμό,
Με πάθος, θέλισι μεστό.
Ακύυνε, τιν νιόθυνε
Σ' αφτί τι χόρα ζοντανί,
Αντιλαλί κε τυς καλί
Τον Κομυνάρον ι φονί.
Ι Πασιονάρια ιν' αφτί
Ι κομυνάρα τορινί,
Γενέα κε μαχιτικί,
Πυ το λαό-τις οδιγί.
Νκρεμίζυνε κε χτίζυνε
Ι σπίθα-τυς να σκορπιστί
Να γίνι φλόγα λαμπερί
Στιν πάλι-τυς τι δοξαστί.
Τι φλόγ' αφτί ανάβυνε
Τυ δυλεφτί πια ι ζοί
Να γίνι μέρα λαμπερί
Κε τι δυλιά-τυ να χαρί.
Τυ σκοταδιύ το σίνεφο
Να λιόσι κε να σοριαστί·
—Μιν κρίβι 'κι τον υρανό,
Το φος τυ ίλιυ μιν ζβιστί!

Π. ΣΑΡΑΒΑΣ

Ι ΜΙΤΕΡΑ ΤΙΣ ΝΙΝΑΣ

Μέσα στιν κάμαρα μπίκε ένα κοριτσάκι πυ ίτανε απλά, μα παστρικά ντιμένο. Ι κόκινι γραβάτα τυ έδινε πιο ζοιρί όπσι.

— Σίμερα πίρα ακόμα σε τρία μαθίματα «άριστα»,—ίπε στυς γονιύς-τυ, βάζοντας τα βιβλία-τυ πάνο στο τραπέζι.

Ο πατέρας κε ι μιτέρα-τυ, πυ καθόντανε μέσα στιν κάμαρα, δε βρίσκανε λέξις για να εκφράσυνε τι χαρά-τυς προς το κορίτσι-τυς. 'Ιτανε το μόνο-τυς κορίτσι—ι Νίνα, πυ σπύδαζε πια στιν 8-ι τάξι.

Ο πατέρας τις Νίνας ίτανε στο χοριό πολί ξσακυζμένος άνθροπος. Δύλεβε μπριγαδίρος. Ι μπριγάδα-τυ ίτανε πάντα προτοπόρα. Ι κολχόζνικι τον σεβόντανε πολί για τι δυλιά κε τι γνόσι-τυ. Ερχόντανε σιχνά να μιλίσυνε μαζί-τυ για τα πιο δίσκολα ζιτίματά-τυς.

Τον στενοχορύσε πολί μόνο το ότι ι γινέκα-τυ ίτανε αγράματι. Πολές φορές δο-

χίμαζε να μάθι γράματα στι γινέκα-τυ, μα τυ χάκυ.

— Για μένα ι επιςτίμι δεν ίνε ιποχρεοτικί, ας μάθυνε ι νέι,—απαντύςε ι γινέκα-τυ.

Τίχενε μερικές φορὲς, όταν κε μύνιτις έπερνε κανένα διδλίο τις Νίνας, για να μάθι τίποτα, μα γλίγορα το παρατύςε.

— Αφύ εςί μαθένις, τί θα μυ χριαςτύνε κε για μένα ι γνὸςις:—έλεγε ςτι Νινα, όταν προςπαθύςε εκίνι να τι δοιθίςι.

Ι Νίνα έχαςε πια ολότελα τιν ελπίδα, ότι θα μάθι ι μιτέρα-τις γράματα. Τέτια γνόμι ίχε κε ο πατέρας-τις, μα ίςτερα δγίκε, ότι έκαναν λάθος.

* * *

Ι μιτέρα τις Νίνας,—ι Ελένα Πετρόδνα,—ίτανε καλί γινέκα κε ίχε τιν ικανότιτα να τελιόνι ότι δυλιά κι' αν άρχιζε. Ι ικογένιά-τις ίρθε ςτο χοριό απ' το εργοςτάςιο πριν από κάμποςυς μίνες. Τυς άρεςε πολί ι αγροτικί δυλιά κε μπίκανε ςτο κολχόζι.

Πιο πολί αγάπιςε το κολχόζι ι Ελένα Πετρόδνα. Σε λίγο έτςι ςινίθιςε ςτο χοριὸ, ςαν να γενίθικε ανάμεςα ςτυς κολχόζνικυς. Ι κολχόζνικι τι λογαριάζανε για πολί γνοςτικί γινέκα.

Ι Ελένα Πετρόδνα δύλεδε, πια κάμποςυς μίνες ςτο δρεφοκομίο (γιάςλι) τυ κολχοζιύ. Καμιά φορά δεν τις έτιχε να λιπιθί ότι ίνε αγράματι κε εκςακολυθύςε να νομίζι, ότι δε θα χριαςτί τα γράματα. Μα ίςτερα ι γνόμι-τις άλαχςε.

Μια φορά μπίκε ανεπάντεχα ςτιν κάμαρα τις Ελένας Πετρόδνας ο γραματοκομιςτίς κε τις άπλοςε ένα γράμα.

— Κατεπίγον. από το ραιόνι,—ίπε, κιτάζοντας το φάκελο ο γραματοκομιςτίς κε έφιγε.

Ανίγοντας το γράμα ι Ελένα Πετρόδνα ίδε κάμποςες ςιρές τιπομένες ςτι γραφομιχανί, μα δεν κατάλαδε τίποτα. Δεν αποφάςιζε να δίκςι το γράμα ςε κανένα. Ολόγιρά-τις δεν ίτανε κανίς, εκςόν από κανένα γέρο ίτε γριά,—όλι δυλέδανε ςτον κάμπο. Ανιςιχύςε πολί, μα δεν ίκςερε τι να κάνι.

'Αχςαφνα τις ίρθε ι ιδέα να πάι ςτο ςχολιό ςτι Νίνα, μα το ςχολιό δριςκότανε κάμποςο μακριά κε δεν μπορύςε ν' αφίςι τι δυλιά-τις για τόςι ὁρα. 'Ιςτερα από πολές διςκολίες ίδρε τί να κάνι. Φόναχςε μια γριά να κάνι τι δυλιά-τις κε πίγε ςτο ςχολιό.

Ι Νίνα διάδαςε το γράμα, χαμογέλαςε κε ίπε:—ςε φονάζυνε να πας άδριο ςτι ςινδιάςκεψι.

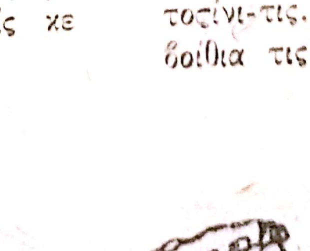
Τιν άλι μέρα άκυε ίςιχα τί λέγανε ι ομιλιτές. Μα ςε λίγο πάλι τιν έπιαςε ι ανιςιχία. Τις ίπανε, ότι ςτιν εφιμερίδα τυ ραιὸν, πυ δγίκε εκίνι τι μέρα, ίτανε τιπομένο ένα άρθρο, πυ έγραφε κε γι' αφτίνα.

'Ιθελε πολί να μάθι τι γράφι το άρθρο, μα δε μπορύςε.

* * *

'Ιςτερα απ' αφτί τι ςινδιάςκεψι πέραςε ένας μίνας. Ι Ελένα Πετρόδνα έγινε αγνόριςτι. Κάθε μέρα κάμποςες όρες δεν αφίνι τα διδλία. Διαδάζι ταχτικά εφιμερίδες κε γράφικε ςτο περιοδικό «Εργάτρια».

Ι Ελένα Πετρόδνα έγινε τόρα μια απ' τις προτοπόρες, γραματιζμένες γινέκες. Καμιά φορά πια δεν κοκινίζι για τιν αγραματοςίνι-τις. Καμιά φορά πια δε ζιτάι τι δοίθια τις Νίνας.

Μ. Μ. ΓΑΒΡΙΛΟΦ

Ι ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙ ΣΤΙΝ ΚΟΝΙΣΤΡΑ ΤΥ ΤΣΙΡΚΥ ΣΤΙΝ ΑΡΧΕΑ ΡΟΜΙ

Τι λεοπάρδαλι τι ςεβόντανε πολί ι αρχèι έλινες κε ρομέι. Ι έλινες τι ςεβόντανε τότε ςτον έφθιμο Βάκχο.* Ι έλινες πιςτέβανε, ότι ι λεοπάρδαλι ανατράφικε απ' τον Βάκχο.

Ι γιορτές αφτύ τυ θεύ—τα βακχικά όργια—δεν μπορύςανε να γίνυνε δìχος λεοπάρδαλες. Ι γινέκες, πυ πέρνανε μέρος ς'αφτές τις γιορτές.—ι βάκχες φορύςανε αντίς μανδία δέρμα τις λεοπάρδαλις.

Σίμφονα με τι μαρτιρία τον αρχèον ρομέον ςινγραφέον, ι λεοπάρδαλι αγαπάι πολί το κραςί, αγαπάι να μεθάι κε ς' αφτί τι κατάςταςι πέφτι έφκολα ςτα δìχτια τον κινιγόν.

Ι αρχέα Ρόμι, πυ αγαπύςε να ζι πλύςια, χριςιμοπιύςε πάρα πολές λεοπάρδαλες, πυ ίτανε απαρέτιτες για τα διμόςια θεάματα κε τα βακχικά όργια. Ι λεοπάρδαλες έβγενανε ςτις ρομαικές κονίςτρες με ολόκλιρα κοπάδια. Ο Σκάυρυς έςτιλε ςτι Ρόμι 150 λεοπάρδαλες, ο Πομπίιος—410, κε ο Αβγυςτος—420.

ΠΣΑΡΙΑ ΠΥ ΠΕΡΠΑΤΥΝΕ ΣΤΙ ΓΙ ΚΕ ΣΚΑΡΦΑΛΟΝΥΝΤΕ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Στιν Ινδο-Κίνα βρίςκετε το αμφίβιο πςàρι—α ν α β ά τ ι ς. Κςεχορίζι από τα άλα πςάρια, γιατì βγένι ςιχνά απ'το ποτάμι να περπατίςι ςτις φιτίες τυ ριζιύ, να γιρίζι ςτυς κάμπυς, ςτυς κίπυς κ. τ. λ. Χάρι ςτα δινατà δόντια, πυ èχι ςτο ςτόμα-τυ μπορί να ςκαρφαλόςι έφκολα ςτιν κορυφί τυ δέντρυ για να αναςάνι εκί φρέςκο αέρα.

Στι Σενεγάμβι βρίςκυντε πςάρια—π ε ρ ι ό φ θ α λ μ α ίτε α κ ρ ό φ θ α λ μ α, πυ ςκαρφαλόνυνε ςιχνά ςτιν κοριφί τον δέντρον κ'εκί ιλιάζυντε.

---

* Τον Βάκχο — τον ίχανε ςτιν αρχέα Ελάδα ςαν θεό τυ κραςιύ κε τις εφθιμίας.

Ο ΓΥΛΙΒΕΡ ΣΤΙ ΧΟΡΑ ΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΕΟ ΤΡΙΤΟ

ΠΟΣ ΜΕ ΠΙΓΑΝΕ ΣΤΙ ΓΙΤΟΝΙΚΙ ΠΟΛΙ Κ'ΙΣΤΕΡΑ ΣΤΙΝ ΠΡΟΤΕΒΥΣΑ

Μια φορά σιμά στο σπίτι-μας σταματίσανε κάμποσοι γίγαντες. Ένας απ' αφτύς ίπε:

— Εδό κάθετε ένα παράξενο μικρό θεριό, σαν το κιτάζις σου φένετε σαν μικρός ανθροπάκος. Ο νικοκίρις το ίβρε στο χοράφι όταν θερίζανε κριθάρι.

— Λένε, πος αφτό το μικρό θεριό περπατάι με τα διο πόδια.—ίπε μ' άλος γίγαντας.—Κάνι να τον κιτάξουμε;

Άμα άκουσε τα λόγια αφτά ο νικοκίρις με έφερε στο δρόμο κε μ' έβαλε πάνο σ' ένα μικρό τραπεζάκι. Ι γίγαντες σορεφτίκανε ολόγιρα στο τραπέζι. Μπροστά-τυς έκανα κάμποσες βόλτες μπρος κε πίσο, έβγαλα το σπαθί-μυ απ' τι θίκι, το ξανάβαλα πίσο, έκανα ιπόκλισι στυς μυσαφίριδες κε τυς ρότισα, πός ζύνε.

Ι γίγαντες θαβμάσανε πολί. Ένας απ' αφτύς, αδίνατος, γέρος με χαλαζμένα μάτια για να με δι καλίτερα, φόρεσε στρονκιλά ματογιάλια. Έριξα μια ματιά πάνο-του κε γέλασα. Μυ φάνικε, πος δε με κιτάνε μάτια, μα καρφοθίκανε απάνο-μυ διο στρονκιλά φενκάρια μέσα απ' τα γιάλινα παραθιράκια.

Κιτάζοντας εμένα, γελάσανε κ' ι γίγαντες. Ο γέρος θίμοσε. Ίτανε βλάκας κε πιραζότανε γλίγορα. Πίρε το νικοκίρι παραμερίσανε κι' άρχισε να κριφομιλάι μαζί-του. Μυ φάνικε, πος ο γέρος έβαλε στο νύ-του κάτι κακό για μένα. Έτσι κε έγινε.

Τιν άλι μέρα ι Νταντά με σίμοσε λιπιμένι κε κλαμένι.

— Καιμένε-μυ Ανθροπάκε, —ίπε,— μας περιμένι μεγάλο κακό. Ο πατέρας-μυ αποφάσισε να σε δίχνι στον κόζμο με χρίματα. Αφτό του το σιμβύλεπσε ο χτεσινός κακός γεροντάκος. Σε λίγο θα φίγυμε στιν πόλι κε θα σε πάμε μαζί-μας.

Κε πλιμιρίσανε τα πικρά δάκρια τις Νταντάς. Φοβότανε να μι μυ σιμβί κανένα κακό. Στεναχορέθικα κε γο. Δεν ίνε καθόλυ εφχάριστι δυλιά να γίνις μικρός κλόουν κε να διασκεδάζις τον κόζμο με τ' αστία-συ.

Οστόσο δεν ίχα τί να κάνο. Ίστερα από κάμποσες μέρες με βάλανε σε μια κασίτσα κε με πίγανε στιν πόλι. Ο νικοκίρις πίγενε καβάλα στ' άλογο. Πίσο απ' τι ράχι-του καθότανε ι Νταντά με τιν κάσα στα χέρια. Ι Νταντά έβαλε μια βαμπακερί κυλίστικι κυβερτίτσα για να κάθυμε πιο μαλακά. Μα ι κυβερτίτσα δε με βοίθισε. Το άλογο έτρεχε τόσο δινατά, πυ ι κάσα πετιότανε σ' όλες τις μεριές, κε χτιπιόμυνα μια στον ένα τίχο κε μια στον άλονα. Όταν φτάσαμε στιν πόλι, μόλις σάλεβα απ' τιν κύρασι.

Ενκατασταθίκαμε στο ξενοδοχίο «Πράσινος Αιτός». Ο νικοκίρις νίκιασε αμέσος ένα διαλαλιτί να διαλαλίσι στον κόζμο για τον ερχομό-μας. Ο διαλαλιτίς πίρε μια μεγάλι σάλπινκα κε πίγε στιν πόλι. Σε κάθε σταβροδρόμι σάλπιζε δινατά κ' ίστερα έλεγε στον κόζμο ότι στο ξενοδοχίο «Πράσινος Αιτός» δίχνυνε ένα ασινίθιστο νάνο, μικρό, σα θεριυδάκι, πυ μπορί να λέγι κάμποσες λέξις κε να κάνι διάφορα αστία πράματα.

Στο ξενοδοχίο έτρεξε κε σορέφτικε πολίς κόζμος. Για κάθε φορά αφίνανε να μπύνε μέσα από τριάντα θεατές. Εγό στεκόμυνα πάνο σ' ένα μεγάλο τραπέζι στι μέσι τις κάμαρας. Σιμά στο τραπέζι πάνο σ' ένα σκαμνί στεκότανε ι Νταντά. Μυ κυμάνταρε, τί να κάνο, κε πρόσεχε να μι μ' αδικίσι κανις.

Πιγενοερχόμυνα μπροστά στυς θεατές, απαντύσα στις διάφορες εροτίσις τις Νταντάς, κυνύσα το σπαθί, μιλύσα με τον κόζμο κε στο τέλος, έπινα στιν ιγιά-του μια δαχτιλίτρα κρασί.

Ι γίγαντες γελύσανε κε χιροκροτύσανε. Ι άνθροπι αλάζανε δόδεκα φορές, κε δόδεκα φορές ανανκάστικα να επαναλάβο όλα αφτά τα αστία. Στο τέλος όλυς αφτύς τυς βαρέθικα.

Όσο κε να με πρόσεχε ι Νταντά, μα λίγο έλιπσε να με σακατέπσυνε. Κάπιο πεδάκι ανέβικε ς' ένα σκαμνί κε μ' όλι τι δίναμι έριχσε πάνο-μυ ένα καρίδι. Το καρίδι ίτανε μεγάλο σαν τα κολοκίθια-μας, κε βέβεα, θα μυ κομάτιαζε το κεφάλι στι στιγμί. Εφτιχός, το κακόπεδο αστόχισε. Το κατεβάσανε απ' το σκαμνί κε το διόχσανε όχσο απ' τιν κάμαρα.

Κάμποσες μέρες δίναμε τις παραστάσις-μας, κ' ίστερα γιρίσαμε στο σπίτι. Τόσο βασανίστικα, πυ μόλις στεκόμυνα στα πόδια. Μα ο νικοκίρις ύτε σκεφτότανε να μ' αφίσι ίσιχο. Ίστερα από κάμποσες μέρες κσεκινίσαμε για κενύργιο ταξίδι. Αφτί τι φορά ο νικοκίρις με πίγε ς' όλι τι χόρα.

Τιν κάσα-μυ τιν καρφόσανε με το πιο μαλακό ίφασμα κε στο πάτομα στρόσανε στρόματα για να μι χτιπίσο. Σταματύσανε συχνά τ' άλογο κ' ι Νταντά μ' έβγαζε απ' τιν κάσα για ν' ανασάνο φρέσκο αέρα.

Ταξιδέπσαμε σε πολές πόλις κε σε κάθε πόλι δίναμε παραστάσις. Τα χρίματα έτσι κε κιλύσανε στον αχόρταγο νικοκίρι-μυ. Επιτέλυς φτάσαμε στιν προτέβυσα, όπυ καθότανε ο βασιλιάς τον γιγάντον. Ο νικοκίρις νίκιασε για παραστάσις μια μεγάλι σάλα σιμά στο βασιλικό παλάτι. Σ' αφτί τι σάλα έδινα από δέκα παραστάσις κάθε μέρα. Όλος ο κόζμος ίτανε κατενθυσιαζμένος.

Εκίνο τον κερό μιλύσα πια ελέφτερα με τυς γίγαντες. Κι' όχι μόνο αφτό, μα έμαθα κε το αλφάβιτό-τυς κε μπορύσα να διαβάζο λογιό-λογιό βιβλία. Τα γράματα μυ τάδιχσε ι Νταντά. Μυ αγόρασε το πιο μικρό αλφαβιτάριο, πυ μπορύσε να βρισκότανε για πύλιμα. Τα γράματα ς' αφτό το αλφαβιτάριο ίτανε παράκσενα κε καθόλυ δε μιαζανε με τα δικά-μας. Πολίν κερό δε μπορύσα να τα θιμύμε. Μα ι Νταντά ίτανε ιπομονιτικί δασκαλα. Μυ έκανε μάθιμα διο φορες τι μέρα, όσπυ έμαθα όλο το αλφαβιτάριο ος τι στερνί γραμί.

*) Κιτάκστε πρότο κε δέφτερυ κεφάλεο στα νύμερα 11 κε 12 τυ 1936.

Ανταποκρισις απ'τα ςκολιά κε τα πιονέρικα τάγματα

ΣΠΙΤΙ ΤΟΝ ΚΟΛΧΟΖΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ

Στο Μ-Πλ. Μ. ςκολιό τυ χοριύ Γιάλτα οργανόνετε ςπίτι τον κολχόζικον πεδιόν. Το ςπίτι αφτό θα έχι ομίλυς:

1. μυςικίς,
2. αδιομοντελιζμύ,
3. κόρυ,
4. νέον νατυραλιςτὸν,
5. γεογραφίας,
6. λογοτεχνίας,
7. μιχανικό,
8. ζογραφικ'ς.

'Ολι ι μαθιτές ακύςανε με μεγάλι χαρά τιν οργάνοςι τυ ςπιτιύ τον κολχόζικον πεδιόν.

Πολί μαθιτές ετιμάςανε πια για το ςπίτι-τυς διάφορες ζογραφιὲς, ςιλογές, δίνυνε τις νόρμες για τα ςίματα ΓΤΟ κε ΓΣΟ.

'Ολι ι ομίλι έχυνε τυς χριαζόμενυς καθοδιγιτές.

Β. Δ. ΝΙΚΟΛΑΕΦ

ΓΙΑ ΤΙΝ ΠΙΟΝΕΡΙΚΙ-ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΟΣΙ

Στιν πιονέρικί-μας οργάνοςι (χοριό Τζερντακλί) έχυμε 164 πιονέρυς. 'Ολι ι πιονέρι ίνε χοριζμὲνι ςε τάγματα. Κάθε ταγμά επεκςεργάςτικε το πλάνο τις δυλιάς-τυ. Ι ςοςιαλιςτικί άμιλα ανκαλιάζι όλυς τυς πιονέρυς. Υντάρνικυς τις μάθιςις έχυμε 52.

Ι πιονέρι τυ ςκολιύ οργανόςανε διάφορυς ομίλυς κε όλι πέρνυνε ενεργό μέρος ς' αφτύς.

Το κάθε τάγμα βγάζι εφιμερίδα τυ τιχυ.

'Ολι τι δυλιά-μας τιν κάνυμε πάνο ςτι βάςι τον αποφάςεον τις ΚΕ τυ ΠΑΚΕΝ για τι δυλιὰ τον πιονέρικον οργανόςεον κε για τι διαπεδαγόγιςι τον πεδιόν με κομυνιςτικὸ πνέβμα.

Ο πιονέρ-οδιγός—**ΓΙΑΙΛΕΝΚΟ**

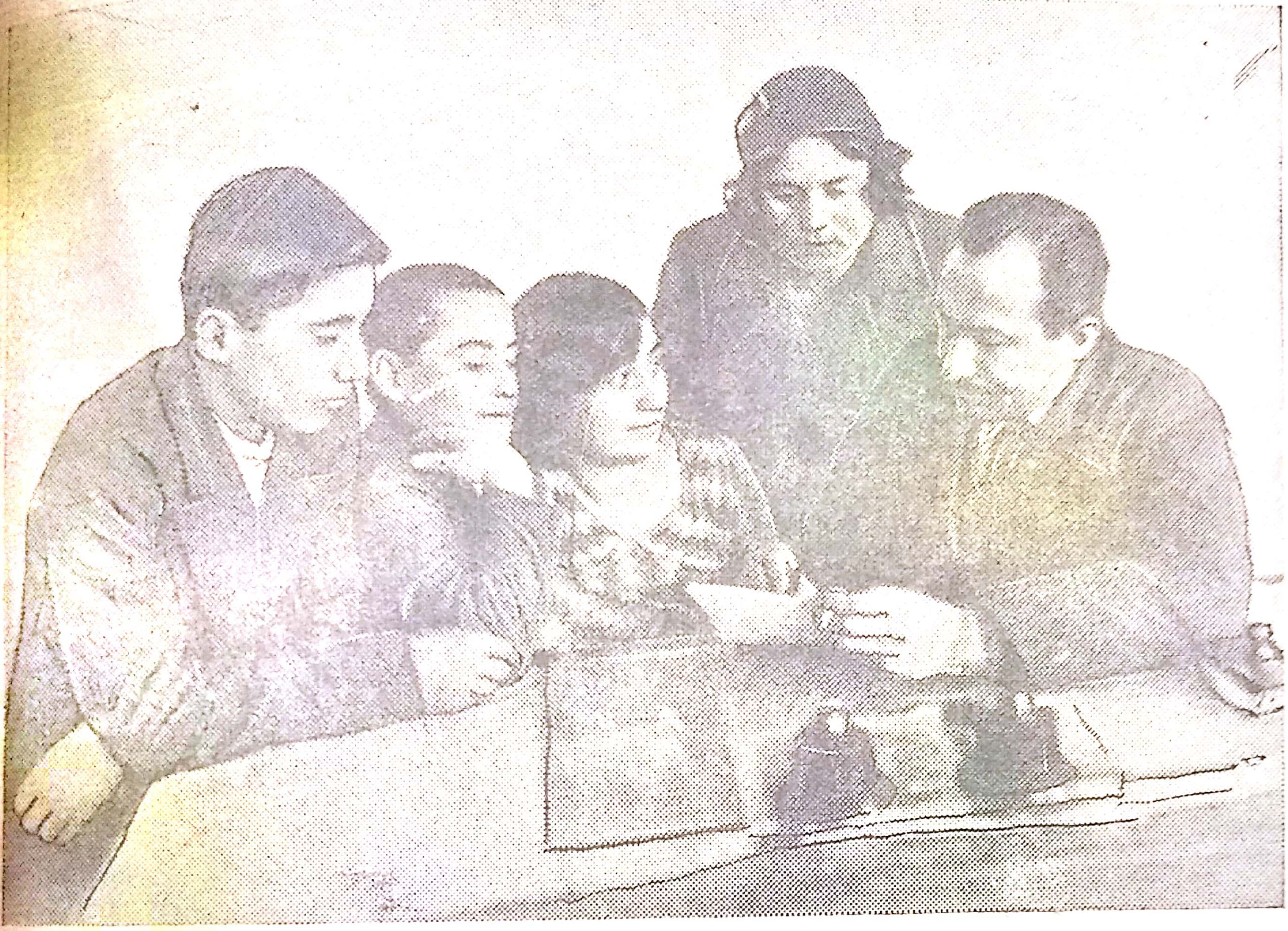
Ι ΦΙΛΙ ΤΟΝ ΠΥΛΙΟΝ

'Ολι ι πιονέρι κε μαθιτές τυ Μ-Πλ. Μ· ςκολιύ τυ χοριὺ Γιάλτα προιπαντύνε με μεγάλι χαρά τον ερχομό τον έφθιμόν-τυς φίλον—τον πυλιὸν.

Σίμφονα με τις οδιγίες τυ δαςκάλυ, κάθε μαθιτίς πίρε τιν ιποχρέοςι να φτιάκςι ςιπιτάκι για τα μαβροπύλια.

Τόρα ο καθένας έφτιακςε πια απ' ένα ςπιτάκι κε τα πυλιά, δίχνοντας τι χαρά-τυς, όλο τον κερὸ κελαιδύνε.

Δ. Π. ΙΒΑΝΟΦ

Ο ςινγραφιάς ΔΙΜΙΤΡΙΥ ανάμεςα ςτι φιλολογικί ομάδα τον μαθιτόν τυ Πλέριυ Μεςέυ ςχολιύ (χ. Σαρτανά).

Στο φότο (απ' τα δεκςιά ςτ' αριςτερά) ι ς. ς. Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ, Σ. ΜΠΑ-ΣΣΚΙΣΕΡ (δαςκάλα) Β. ΧΑΒΑΛΙΤΣ, Β. ΠΑΠΑΚΙΤΣΑ κε Ε. ΜΑΧΣΜΑ.

Ι ςίνταχςί-μας πέρνι τόρα τελεφτέα πολές ανταποκρίςις απ' τυς πιονέρυς κε μαθιτές, πυ μας ςτέλνυνε τα διάφορά-τυς έργα.

Ι περιςότερι γράφυνε πίιματα. Τιχένι κάποτες να μας ςτέλνυνε καλά πίιματα.

Μα ςιχνά ι νέι πιιτές δεν μπυρύνε να γράφυνε έργα με τι χριαζύμενι ακςία, γιατί δεν ίνε οπλιζμένι με κατάλιλες γνόςις.

Ι ςίνταχςί-μας δίνι ςιχνά κονςυλτάτςιες ςτα πεδιά πυ αρχίζυν να γράφυν.

К. KAPBONIΔI

ΤΑ ΜΑΙΜΥΔΑΚΙΑ

(Απ' τις εντιπόςις-μυ στο πιθικοτροφίο τις πόλις)

Καθός μια μέρα γελαστί
Κατέβενα το λόφο
Πΰχε τιν τόςι ομορφιά
Στις άνικςις τον κόρφο.
Στιλόνο κςάφνυ τις ματιές
Στα πράςινα κλαδάκια
Να δο, πος πέζυν με χαρές
Τα ζβέλτα μαιμυδάκια.
Σα νάχαν ςύςτες, τα τρελά.
Στα πόδια κε πιδύςαν,
Ο, πός πιδύςαν ςτα κλαριά
Κε πός, μορί, κιτύςαν.
'Μένα κε όλυς. Μια ςτιγμί
Κε χοπ!—με μια ζβελτάδα
Στι γι πιδύν, ματιές τραβύν
Γιομάτες πονιράδα.
Λίγο πιο πέρα μια μαιμύ
—Γριά, ςταχτομαλύςα,—
Με μια κοντόπαχι υρά,
Πυ ςπάνια τιν κυνύςε.
Κρατύςε μες' ςτιν ανκαλιά
Τα διό-τις μαιμυδάκια,
Τα διό μικρά-τις νεογνά
Με τα διλά ματάκια.
Κε τα καμάρονε κριφά,
Σα μάνα τα τιρύςε
Χαιδέβοντάς-τα. Ο, τρελά,
Τρελά τα αγαπύςε!
Κ' εκί, κι' εδό μες' ςτα κλυβιά
Κι' απάνυ ςτα δεντράκια
Σαν ακροβάτες τα μικρά
Πιδύςαν μαιμυδάκια.
Πυ με τραλί καπατςοςιά
Μια τρέχαν, μια ςφιρίζαν,
Κε τον εθέρα με κραβγές
Κλαπςάρικες γεμίζαν.

I. ΚΡΙΛΟΦ

ΓΑΙΔΑΡΟΣ ΚΙ' ΑΙΔΟΝΙ

Γάιδαρος τ' Αιδόνι ςινχντά
Κε λέι: «φιλαράκο, έχο ακυςτά,
Πος τραγυδίς πολί μαςτορικά·
Κ' εγό θα 'πιθιμύςα τα γλικά
Τραγύδια ςυ ακύοντας να κρίνο,
Αν ιν' μεγάλ' ι τέχνι-ςυ, κριτίς κ' εγό να γίνο.

Εδό τ' Αιδόνι ςτι ςτιγμί
Τιν τέχνι-τυ να διχςι επιθιμί:
Κροτάλιςε, εςφίριχςε,
Χίλιοι ιδόν κελαριζμύς αρχίνιςε.

Μια τριφερύτςικα χαμίλονε,
Τιν άλι τι φονί κςανά αψίλονε·
Μια—μακρινί κε ςιγανί φλογέρα,
Τιν άλι πια λαρινκιζμύς ςκορπύςε ςτον αγέρα.

Παντύ τότε ιςιχία, προςοχί,
Ακύγαν όλι τον τραγυδιςτί:

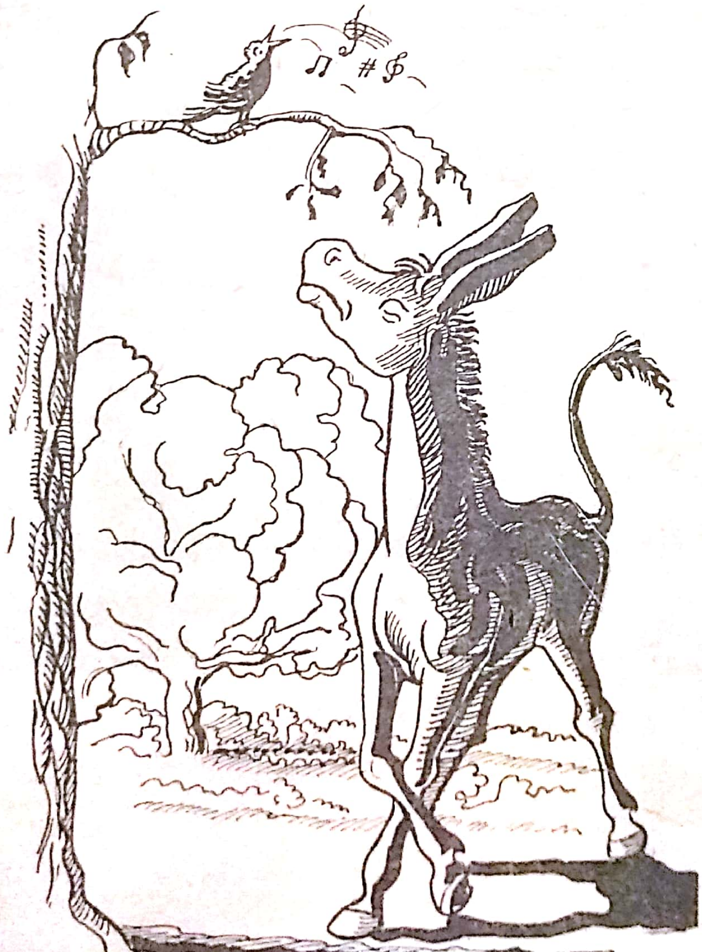
Το αγεράκι ςτάθικε, ςοπάςαν τα πυλιά
Κε τα κοπάδια—πλάγιαςαν κι' αφτά.
Κρατόντας τιν ανάςα ο βοςκός,
Ακύι κι' αφτός προςεχτικός
Κε κάπυ-κάπυ το κεφάλι-τυ γιρνάι
Στι βοςκοπύλα κε χαμογελάι.

Τέλιοςε ο αιδός.
Ο Γάιδαρος, πολί έτςι ςκεφτικός,
«Καλύτςικα», τυ λέι: «να πύμε τιν αλίθια,
Εφχάριςτι φονί έχις στα στίθια·
Μα κρίμα δεν έχις γνοστό
Τον πετινό τον κςακυςτό.

Ακόμα πιο τεχνίτις θα γινόςυν,
Αν απ' αφτόν λιγάκι εδιδαςκόςυν».
Ακύοντας τιν κρίςι αφτί τ' Αιδόνι,
'Ανιχςε το καιμένο τα φτερά
Κε πίςο επέταχςε απ' τ' απςιλά βυνά.

Από παρόμιυς κριτές θεός να μας γλιτόνι.

Μετάφραςι—**ΜΙΚΡΥ**

Απάντισι στυς ανταποκριτές-μας

Σίντροφε Κ. Ν. ΥΖΝΤΕΜΙΡ! (χοριό Μ. Καράκυμπα). Το παραμίθι «Ο αιτός κε ι εφτιχία», πυ γράπςατε με ςτίχυς δε θα τιποθί ςτο περιοδικό-μας, γιατί το διμοςιέπςαμε πια ς'ένα απ'τα νύμερα τυ «Πιονέρυ».

Σίντροφε Κ. Α. ΜΑΤΣΥΚΑ! (χοριό Στίλα). Το παραμίθι «Μπροςτά μιν νυνίζις» δε θα τιποθί, γιατί ι μετάφραςί-ςας ίνε αδίνατι.

Πρέπι να ςτέλνετε τις μεταφράςις μαζί με τα προτότιπα.

Γενικά, ςας παρακαλύμε, να μας γράφετε δικά-ςας έργα, κε όχι μεταφράςις.

Σίντροφε Β. Α. ΜΑΡΤΙΤΣ! (χοριό Στίλα). Το παραμίθι-ςας «Για τον παπά» δε θα τιποθί, γιατί ίνε ςίντομι παράφραςι τυ παραμιθιύ τυ Πύςκιν.

Αν θέλετε να μας ςτέλνετε λαικά παραμίθια γράπςτε τέτια, πυ δε διμοςιέφτικαν ακόμα μες' ςτα βιβλία.

Σιντρόφιςα Α. Σ. ΜΠΑΝΤΑΜΠΑΙ! (χοριό Σαρτανά), Το πίιμά-ςας για τον Πύςκιν ίνε γραμένο αδίνατα κε γι'αφτό δε θα τιποθί. Για να γράφετε καλίτερα πιίματα πρέπι να διαβάςετε περιςότερο τι φιλολογία, ιδιέτερα τα πιίματα τυ Πύςκιν.

Περιμένυμε κι'άλα πιίματα, διιγίματα παραμίθια κ. τ. λ.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΕΦΤΙ;

Βάςτα μπροςτά το αριςτερό-ςυ χέρι, με τιν παλάμι προς τα κάτο. Τέντοςε ίςια τα δάχτιλά-ςυ, δίχος να τ' αρεόςις.

Σφίκςε με το δεκςιό-ςυ κάτο απ' το αριςτερό-ςυ χέρι ένα φίλο χαρτί πάνο-κάτο 10×10 ςμ. Ίςτερα βάλε τα χίλια-ςυ ςτι χαραμάδα ανάμεςα ςτο μεςέο δάχτιλο κε το δίχτι τυ αριςτερύ-ςυ χεριύ. Άρχιςε ταφτόχρονα να φιςάς μ' όλι τι δίναμι-ςυ ς'αφτί τι χαραμάδα κε ςίκοςε το δεκςιό-ςυ χέρι. Φιςάς μ' όλι τι δίναμί-ςυ το χαρτί, μα αφτό δεν πέφτι! Κε όςο πιο δινατά φιςάς, τόςο πιο ςφιχτά κρατιέτε ςτο χέρι-ςυ. Γιατί δεν πέφτι;

Όςπυ δεν το καταλάβις, δεν πρέπι να δίκςις αφτί τιν ταχιδαχτιλυργία ςτυς ςιντρόφυς-ςυ.

Εκίνι, βέβεα, το δίχος άλο θα ςε ροτίςυν: — Γιατί;

В. ЛЕМПЕТЕФ-КУМАТZ
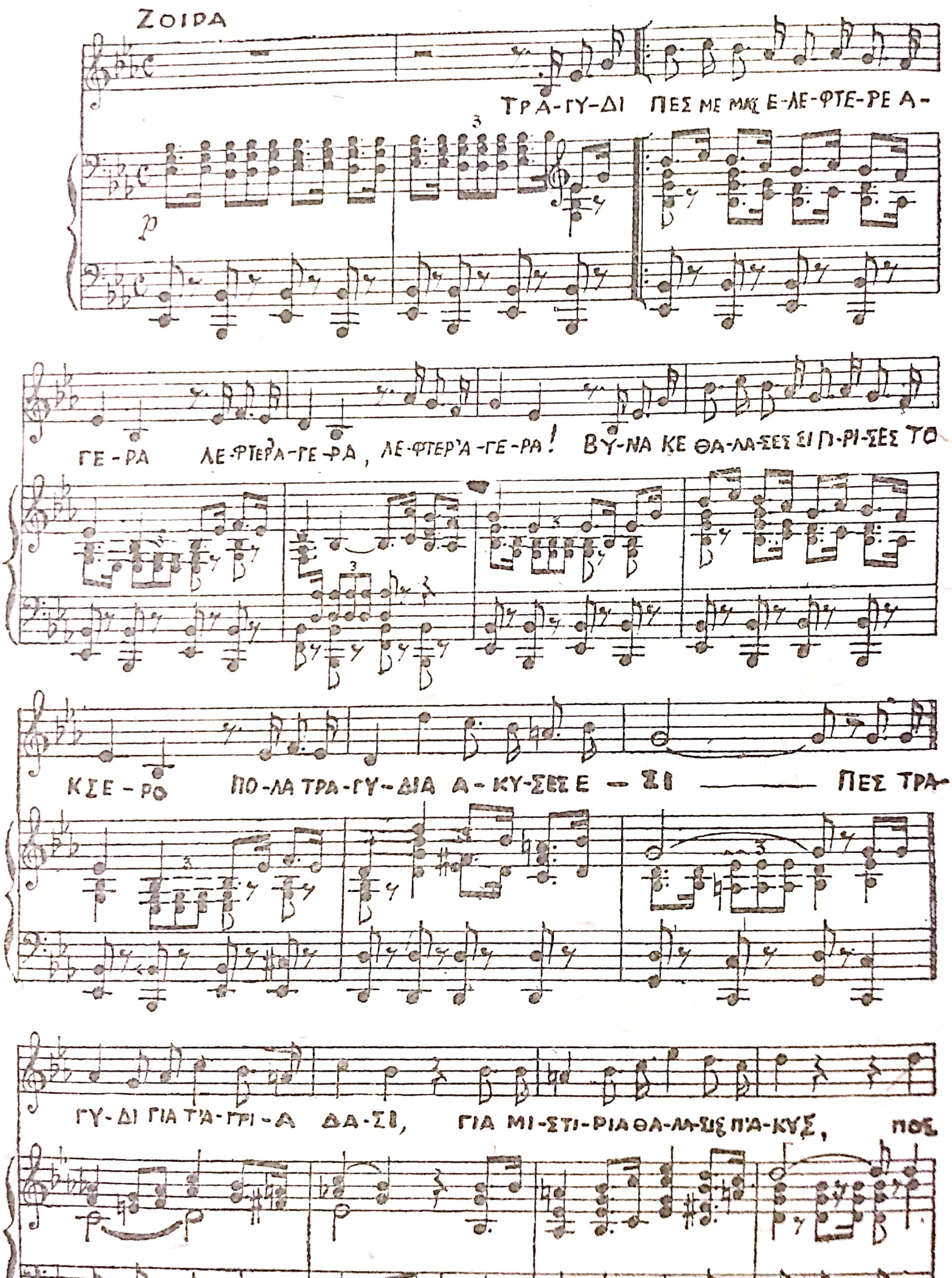
ТО ТРАГУДI ТУ РОВЕРТУ ГРАНТ
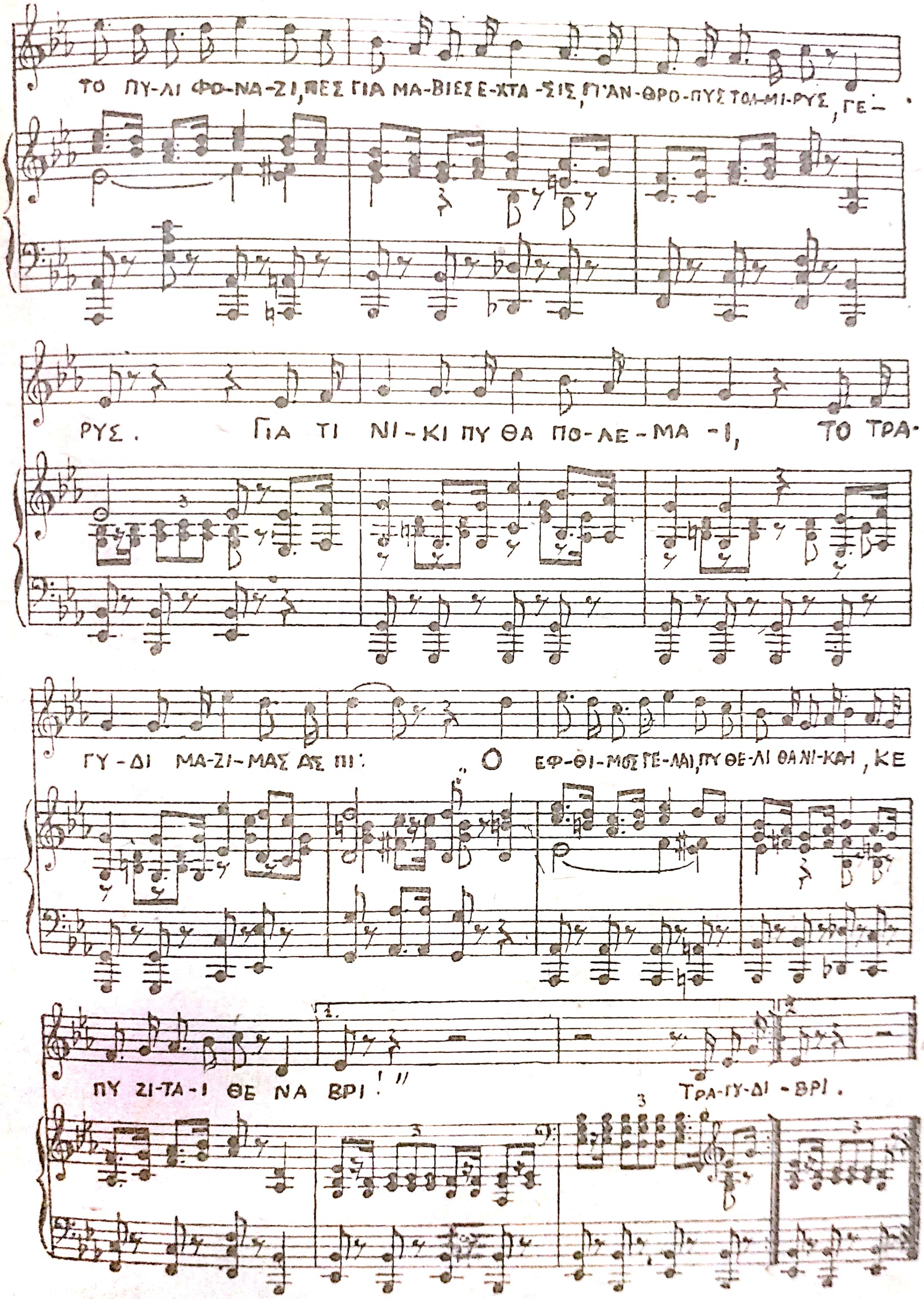
Τραγύδι πες με μας, ελέφτερε αγέρα,
Λεφτέρ' αγέρα, λεφτέρ' αγέρα!
Βυνά κε θάλασες σι γίριςες το κςέρο.
Πολά τραγύδια άκυςες εςί.
Πες τραγύδι για τ' άγρια δάςι,
Για μιςτίρια θαλάςις π' ακύς,
Πος το πυλί φονάζι,
Πός για μαβιὲς εχτάςις,
Γι' ανθρόπυς τολμιρύς, γερύς.
ΕΠΟΔΟΣ: Για τι νίκι πυ θα πολεμάι,
Το τραγύδι μαζί-μας ας πι:
«Ο έφθιμος γελάι,
Πυ θέλι θα νικάι,
Κε πυ ζιτάι θε να βρι!»
Τραγύδι πες με μας, ελέφτερε αγέρα,
Λεφτέρ' αγέρα, λεφτέρ' αγέρα!
Βυνά κε θάλαςες σι γίριςες το κςέρο,
Πολά τραγύδια άκυςες εςί.
Για τα δάςι τραγύδα, αγέρα,
Για θεριόνε τα ίχνι για πες,
Τί γίνετ' εκί πέρα,
Πες γι' ατςαλένια νέβρα,
Κε για χαρές μαχιτικὲς!
ΕΠΟΔΟΣ...
Τραγύδι πες με μας, ελέφτερε αγέρα,
Λεφτερ' αγέρα, λεφτέρ' αγέρα!
Βυνά κε θάλαςες σι γίριςες το κςέρο,
Πολά τραγύδια άκυςες εςί.
Πες τραγύδι, πυ δὸκςα να δίκςι,
Για τυς ίροες πες τυς πολύς,
Καρδιά για να φλογίςι,
Καθὲνας να θελίςι
Να κςεπεράςι τυς γονιύς!
ΕΠΟΔΟΣ...
Τραγύδι πες με μας, ελέφτερε αγέρα,
Λεφτερ' αγέρα, λεφτέρ' αγέρα!
Βυνά κε θάλαςες σι γίριςες το κςὲρο,
Πολά τραγύδια άκυςες εςί.
Πες τραγύδι ς' αφτό να ιχίςυν
Ανικςιάτικι ίχι τις γις,
Τρομπέτες ν' αντιχίςυν,
Τα χίλια ας τραγυδίςυν,
Πιο έφθιμα να πάμε μις!
ΕΠΟΔΟΣ...

Μετάφραςι— ΕΛ. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΥΔΙ ΤΥ ΡΟΒΕΡΤΥ ΓΡΑΝΤ

ΣΤΙΧΙ — Β. ΛΕΜΠΕΤΕΦ-ΚΥΜΑΤΖ ΜΥΣΙΚΙ — ΝΤΥΝΑΕΒΣΚΙ

ΤΟ ΠΥ-ΛΙ ΦΟ-ΝΑ-ΖΙ, ΠΕΣ ΓΙΑ ΜΑ-ΒΙΕΣ Ε-ΧΤΑ-ΣΙΣ, ΓΙ'ΑΝ-ΘΡΟ-ΠΥΣ ΤΟΛ-ΜΙ-ΡΥΣ, ΓΕ-
ΡΥΣ. ΓΙΑ ΤΙ ΝΙ-ΚΙ ΠΥ ΘΑ ΠΟ-ΛΕ-ΜΑ-Ι, ΤΟ ΤΡΑ-
ΓΥ-ΔΙ ΜΑ-ΖΙ-ΜΑΣ ΑΣ ΠΙ: „Ο ΕΦ-ΘΙ-ΜΟΣ ΓΕ-ΛΑΙ, ΠΥ ΘΕ-ΛΙ ΘΑ ΝΙ-ΚΑΙ, ΚΕ
ΠΥ ΖΙ-ΤΑ-Ι ΘΕ ΝΑ ΒΡΙ!"
ΤΡΑ-ΓΥ-ΔΙ-ΒΡΙ.

ΒΟΙΘΙΤΙΚΟ ΛΕΚΣΙΛΟΓΙΟ

Аιδόνι, το—соловей.
Ακόλυθος—следующий.
Αλιλογραφία, ι—переписка.
Αλιςίδα, ι—цепь.
Αναςτιμένος—воскресший.
Ανίμπορος—слабый, беспомощный.
Αντίδραςι, ι—реакция.
Απεριόριςτος—неограниченный.
Αρκετός—достаточный
Αφοςίοςι, ι—преданность.
Αφτοκρατορία, ι—самодержавие.
Αχτίδα, ι—луч.

Βία, ι—насилие.
Βιάζομε—спешить.
Διαςκέδαςι, ι—забава, гуляние.
Διλός—робкий.
Διςτιχιζμένος—несчастный.
Δορεάν—бесплатный.
Εκδίκιςι, ι—расплата, месть.
Εκςορκιζμός, ο—заклинание.
'Ελαχε—случилось, пришлось.
Εντίποςι, ι—впечатление.
Επίπεδο, το—уровень.
Ερίπιο, το—развалина.
Ιδιομορφία, ι—особенность, разновидность.
Καρτερό—ожидать, подстерегать.
Κάςα, ι—ящик.
Κατάλιλος—соответствующий.
Κατέφθιςι, ι—направление.
Κατεπίγον—срочный.
Καταπίνο—глотать.
Κοντακι, το—приклад (ружья).
Κομόπολι, ι—местечко.
Κονίςτρα, ι—арена.
Κρίνο—судить.
Κςενοδοχίο—гостиница.
Λιογένιτος—рожденный солнцем.
Μανδίας, ο—плащ, шинель.
Μελέτι, ι—изучение.
Μεςτός—полный, наполненный.
Μίςος—ненависть.
Μπερδέβο—запутывать.
Νεκρός—мертвый.
Νιάτα, τα—молодость.
Ομολογό—признавать.
Οπαδός, ο—сторонник.
'Οπςι, ι—вид.
'Ορνιο, το—хищная птица.
Οςτόςο—однако.
Παρόμιος—одинаковый, похожий.
Παρανκελία, ι—заказ.
Παριμία, ι—пословица.
Παρατό—бросать, оставлять.
Παρελθόν—прошлое.
Πανεπιςτίμιο, το—университет.
Περιφρονό—презирать.
Πλοκί, ι—плетение.
Πλιμιρό—наводнять.
Πνέβμα, το—дух.
Πονιράδα, ι—хитрость.
Πόθος, ο—желание.
Πρωτέβουςα, ι—столица.
Προςμένο (περιμένο)—ожидать.
Προςφέβγο—прибегать.
Προςοριnί κιβέρνιςι, ι—временное правительство.

Ρόνχος, ο—хрип.

Σιλογί, ι—сборник, коллекция.
Σιμβουλέβο—советовать.
Σιμπλιρόνο—дополнять.
Σιμβιβαςτικός—соглашательский.
Σινδιάλεκςι, ι—беседа.
Σίνχρονος—современный.
Σκάγια, τα—дробь.
Σκλαβιά, ι—рабство.
Σοφός—мудрый.
Σπάνια—редко.
Σούςτα, ι—пружина.

Τάγμα, το—батальон, отряд.
Ταμίο, το—касса
Ταχιδαχτιλουργία, ι—фокус.
Τέρας, το—чудовище.
Τρανός—великий.
Τςόχινος—суконный.

'Υγια, ι—кайма.

Φάκελος, ο—конверт.
Φαςαρίες, ι—забота, хлопоты.
Φιλαλίθις—правдивый.
Φιλοδοκςία, ι—честолюбие.
Φιόνκος, ο—бант.
Φλογέρα, ι—дудка, свирель.
Φονιάς, ο—убийца.
Φόρα, ι—размах.
Φρέςκος—свежий.
Φρίκι, ι—ужас.

Χάρι—благодаря.
Χοροφίλακας, ο—жандарм.
Χοχλακιςτός—бурлящий, кипящий.

ΤΟ ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΕΧΙ ΤΑ ΑΚΟΛΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ:

			Р·	К.
1.	Ι. ΣΤΑΛΙΝ Για τον Λένιν	(Στι διμοτικί)	—	20
2.	„ Τρις ςινδιαλέξις	„	—	40
3.	Το πρόγραμα τις Κομιντέρνας	„	—	50
4.	Β. ΠΙΚ. Λογοδοςία για τι δράσι τις ΕΕ τις Κομ. Διεθνύς	„	—	50
5.	Ι απόφασις τυ VII πανκόζμιυ κονκρέςυ τις Κομυνιςτικίς Διεθνύς	„	—	35
6.	Λ. ΣΕΓΑΛ. Πολιτικί ικονομία	„	5	—
7.	Γ. ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ. Ι ιμπεριαλιςτές ετιμάζυν νέο μακελιό	„	—	50
8.	Π. ΠΟΣΤΙΣΕΦ. Το πρότο Τυνγύςικο-παρτιζάνικο απόςπαζμα	„	—	80
9.	„ Απ' τα περαζμένα χρόνια	„	—	25
10.	Ν. ΤΙΧΟΝΟΦ. Σίμον ο μπολςεβίκος	„	—	75
11.	ΠΕΡΕΛΜΑΝ. Ταχιδαχτιλοργίες	„	1	80
12.	Ν. ΓΡΙΓ. Ι ςκαπανίς	„	—	50
13.	ΓΡΙΓΟΡΙΕΦ. Μιάμιςι κυβέντα	„	—	75
14.	Α. ΥΛΙΑΝΟΒΑ. Τα πεδικά κε ςχολικά χρόνια τυ Ιλίτς	„	—	50
15.	ΣΒΙΦΤ. Ο Γύλιβερ ςτι Λιλιπυτία	„	1	50
16.	„ Ο Γύλιβερ ςτι χόρα τον γιγάντον	„	—	40
17.	Α. ΓΑΙΝΤΑΡ. Το πολεμικό μιςτικό	„	2	—
18.	„ Σκολιό	„	3	—
19	Α. ΤΟΛΣΤΟΙ. Ι τρις αρκύδες (λιθογραφία)	„	—	75
20.	ΜΑΡΣΑΚ. Ι πόςτα	„	—	75
21.	Β. ΥΝΚΟ. Ο Γαβριάς	„	—	45
22.	Μ. ΙΛΙΝ. Διίγιμα για το μεγάλο πλάνο	„	2	—
23.	„ Βυνά κε άνθροπι	„	3	—
24.	ΔΙΜΙΤΡΟΦ. Λογοδοςία ςτο ΙΙ κονκρέςο τις Κ. Δ.	(Στι Μαριύπ. διάλεχ.)	—	60
25	ΤΡΥΜΠΛΑΙΝΙ. Σπίτι πάνο ςτον πάγο	„	—	75
26.	„ Ι φτερύγες τυ ρόδινυ γλάρυ	„	—	30
27.	Α. ΤΣΕΧΟΦ. Διγίματα	„	1	—
28.	„ Χοριάτες	„	—	30
29.	ΜΑΡΙΑΜΟΦ. Το κολχόζικο δόρο (λιθογραφία)	„	—	75
30.	ΓΟΡΙΓΝΟΒΑ. Ι φίλι-μας	„	—	80
31.	Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ. Λεόντι Χοναγμπέι	„	1	50
32.	Π. ΠΑΝΤΖ. Ο μικρός παρτιζάνος	„	—	50
33.	ΜΠΑΡΤΟ. Αςτρίτζα πες τυ όρυς	„	1	25
34.	Στι μνίμι τυ Σ. Μ. Κίροφ	(Καλιτεχν. ςιλογί ςτι διμ. κε τι μαρ. διάλεχτο)	—	50
35.	Α. ΠΥΣΚΙΝ Σιλογί έργον	(Στι διμ. κε τι μαρ. διάλεχτο)	1	50
36.	ΓΕΟΡΓΙΑΔΙ. Το αγιαχτας ελίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ	„	—	30
37.	«Νεότιτα». Αρ. 3	(Καλιτεχνικί ςιλογί ςτι διμοτικί κε τι μαρ. διάλεχτο)	2	50
38.	«Νεότιτα». Αρ. 4	„ „ „ „ „	3	—
39	«Νεότιτα». Αρ. 5	„ „ „ „ „	3	—

Εκδόςις τυ περιοδικύ «ΠΙΟΝΕΡΟΣ» τυ 1935: №№ 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 12 κε τυ 1936: №№ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Τιμί τυ κάθε νύμερυ—20 καπ.

ΣΤΙΛΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΝΚΕΛΙΕΣ-ΣΑΣ ΜΕ ΤΑ ΑΝΑΛΟΓΑ ΠΟΣΑ ΣΤΙ ΔΙΕΦΘΙΝΣΙ:

Μαριύπολι, Απάτοβα 24, Ελινικό Εκδοτικό τυ Δονμπάς.

ΤΙΜΙ 30 καπ.
ЦЕНА 30 коп.

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριύπολι, Απάτοβα 24 Τιλέφονο 3-17.

Ιπέφθινος ςιντάχτις: **Κ. ΧΑΝΤΕΛΤΙΣ.**

Подписано к печати 31-III 1937 г. Уполобллита № 1777. Тираж 2050.

Стат. формат 186x264, печат. листов 2, в листе 68.000 знак.
Автор. листов 3 1/4 бумаж. листов 2. Мариуполь, типография
Донецкого Областного Греческого Издательства. Зак. № 33.